

DOAMNE,
ÎNVAȚĂ-NE SĂ

PREȚUIM , ÎMPĂRĂȚIA

MANUAL DE STUDIU BIBLIC

ȘCOALA DUMINICALĂ
LOGOS BAPTIST MINISTRIES

EDITORIAL

Isaia 35:1-10: „Pustia și țara fără apă se vor bucura; pustietatea se va veseli și va înflori ca trandafirul; se va acoperi cu flori și va sări de bucurie, cu cântece de veselie și strigăte de biruință, căci i se va da slava Libanului, strălucirea Carmelului și a Saronului. Vor vedea slava Domnului, măreția Dumnezeului nostru. Întăriți mâinile slăbănogite și întăriți genunchii care se clatină! Spuneți celor slabi de inimă: „Fiți tari și nu vă temeți! Iată Dumnezeul vostru, răzbunarea va veni, răsplătirea lui Dumnezeu; El Însuși va veni și vă va mântui.” Atunci se vor deschide ochii orbilor, se vor deschide urechile surzilor; atunci șchiopul va sări ca un cerb și limba mutului va cânta de bucurie, căci în pustie vor țâșni ape și în pustietate pâraie; marea de nisip se va preface în iaz și pământul uscat, în izvoare de ape. În vizuina care slujea de culcuș șacalilor vor crește trestii și papură. Acolo se va croi o cale, un drum, care se va numi „Calea cea sfântă”: niciun om necurat nu va trece pe ea, ci va fi numai pentru cei sfinți; cei ce vor merge pe ea, chiar și cei fără minte, nu vor putea să se rătăcească. Pe calea aceasta nu va fi niciun leu și nicio fiară sălbatică nu va apuca pe ea, nici nu va fi întâlnită pe ea, ci cei răscumparați vor umbla pe ea. Cei izbăviți de Domnul se vor întoarce și vor merge spre Sion cu cântece de biruință. O bucurie veșnică le va încununa capul, veselia și bucuria îi vor apuca, iar durerea și gemetele vor fugi!”

Studiem în cartea de față parabole ale Noului Testament pentru a învăța cum să prețuim mai mult Calea Domnului, și ce altă introducere mai bună am putea avea decât acest minunat capitol din Isaia!

Domnul să binecuvânteze inimile doritoare de a se îmbogăți cu o nouă și sfântă apreciere a minunatei Căi pe care am fost așezați cu preț mare și prin har divin. Amin!

LMurg

CONȚINUT

Prețuirea Cuvântului - Ce naște Împărăția	4
Prețuirea Prețului - Ce face posibilă Împărăția	8
Prețuirea Porții Strâmte - Ce ne plasează pe Calea îngustă a Împărăției.....	12
Prețuirea Hainei - Ce ne admite la Masa Împărăției	18
Prețuirea Ascultării - Ce face posibilă lucrarea Împărăției	22
Prețuirea Iertării - Ce face posibilă iertarea reciprocă în Împărăție	26
Prețuirea Dragostei - Ce face posibilă pasiunea noastră pentru Împărăție	32
Prețuirea Separării - Ce face posibilă mărturia Împărăției.....	38
Prețuirea Roadei - Ce face posibilă gloriificarea lui Dumnezeu.....	42
Prețuirea Sufletelor - Ce face posibilă activitatea de evanghelizare	45
Prețuirea Purității - Ce face posibilă păstrarea în necontaminare.....	48
Prețuirea Semenului - Ce face posibilă evidențierea dragostei de aproapele.....	51
Prețuirea Prevederii - Ce face posibilă îmbogățirea pentru Împărăție	54
Prețuirea spiritului antreprenor - Ce face posibil câștigul Împărăției.....	57
Prețuirea Responsabilității - Ce face posibilă starea de răspundere.....	61
Prețuirea Umilinței – Ce face posibilă demonstrarea superiorității Împărăției ..	67
Prețuirea Suveranității Divine - Ce face posibilă răsplata surprinzătoare.....	71
Prețuirea Vegherii - Ce face posibilă antrenarea continuă.....	75

PREȚUIREA CUVÂNTULUI - CE NAȘTE ÎMPĂRĂȚIA

Text: *Luca 8:4-18*

Cuvântul de aur: *Luca 8:15* „Sămânța care a căzut pe pământ bun sunt aceia care, după ce au auzit Cuvântul, îl țin într-o inimă bună și curată și fac rod în răbdare.”

INTRODUCERE

Accentul acestei lecții cade pe înțelegerea felului cum ar trebui să prețuim suprem Cuvântul și pe analiza rezultatelor unei astfel de atitudini radicale.

OBIECTIVE

- ❖ Să înțelegem pericolul disprețuirii Cuvântului
- ❖ Să înțelegem importanța prețuirii Cuvântului pentru generarea Împărăției și beneficiile personale ce decurg din prețuirea Cuvântului
- ❖ Să înțelegem efectele globale ale prețuirii Cuvântului
- ❖ Să experimentăm transformarea ce duce la prețuirea supremă a Cuvântului

SCHIȚA

- I. Inima împietrită și ostilitatea față de Cuvântul lui Dumnezeu*
- II. Inima superficială și disprețuirea Cuvântului lui Dumnezeu*
- III. Inima distrasă și neînțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu*
- IV. Inima receptivă și aprecierea Cuvântului lui Dumnezeu*
- V. Inima ascultătoare și aplicarea Cuvântului lui Dumnezeu*
- VI. Inima regenerată și generarea prin Cuvântul lui Dumnezeu a Împărăției*

ANALIZA

- I. INIMA ÎMPIETRITĂ ȘI OSTILITATEA FAȚĂ DE CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU** *Luca 8:5, 12; Mat.13:15*

Ilustrația folosită aici prin inspirație divină este cea a semințelor bune care cad pe pământul rău (sau de-a lungul drumului). Oricine a fost pe un traseu de

drumeție sau pe o potecă de pământ poate înțelege imediat această ilustrație. Potecile sunt trasee ale căror suprafețe au fost compactate și călcate de ani de zile (sau generații), făcându-le impenetrabile și nepotrivite agriculturii.

Tocmai din acest motiv, semințele ce au căzut de-a lungul drumului nu sunt receptate de sol, iar această problemă este amplificată de faptul că păsările vin să culeagă semințele de pe pământ, asigurând faptul că sămânța nu va intra niciodată în pământ pentru a da roade.

Inima care este comparată cu acest pământ împietrit este cea care respinge Împărăția lui Dumnezeu. Alte pasaje descriu inimile impenetrabile ca fiind acelea care nici măcar nu pot auzi sau vedea adevărul, cu atât mai puțin să-l înțeleagă sau să-l accepte (Luca 8:5,12).

Pământul împietrit este ostil față de sămânța care este semănată pe el; la fel, inima care este impermeabilă este ostilă Cuvântului lui Dumnezeu (Mat.13:15).

II. INIMA SUPERFICIALĂ ȘI DISPREȚUIREA CUVÂNTULUI LUI DUMNEZEU Luca 8:6,13; Prov.24:10

În acest caz, sămânța a căzut pe pământ stâncos. Solul stâncos nu este ideal pentru cele mai multe tipuri de plante din câteva motive.

În primul rând, nu poate reține apa/umiditatea (comparat cu alte soluri similare, foarte dense). În construirea caselor, pietrișul se pune în jurul fundațiilor special din acest motiv (apa se scurge rapid prin pietriș, departe de pereții fundației).

O altă problemă a acestui sol este lipsa relativă de elemente nutritive. Pentru fiecare bolovan găsit în pământ, valoarea nutritivă a solului scade datorită absenței elementelor folositoare plantei și datorită îngreunării dezvoltării rădăcinilor și împiedicării accesului lor la umezeală. Cu cât mai multe roci în sol, cu atât este mai greu pentru rădăcini să acceseze elementele nutritive și apa în cantități suficiente (Luca 8:6,13).

O plantă de la care se așteaptă producție nu poate rezista adversității într-un astfel de sol, deoarece rădăcinile sale vor fi inevitabil prea puțin adânci, făcând astfel planta foarte slabă. După cum este scris în Proverbe 24:10 „Dacă slăbești în ziua necazului, mică îți este puterea.”

Toate acestea indică faptul că solul stâncos este un mediu de creștere ineficient și infertil, iar inima superficială, care este comparată aici cu acest tip de pământ, este una care nu apreciază cu adevărat Cuvântul lui Dumnezeu sau chiar îl disprețuiește.

III. INIMA DISTRASĂ ȘI NEÎNȚELEGEREA CUVÂNTULUI LUI DUMNEZEU Luca 8:7, 14; Gal.5:17; 1 Tim.6:9

Aici sămânța a căzut printre spini. Problema nu este neapărat în sol, ci în faptul că sunt prezente tufe de spini. Plantele roditoare nu pot prospera printre tufe de spini, care nu numai că ocupă mult spațiu, dar și sunt în esență plante invazive (buruieni) care uzurpă resursele finite care altfel ar fi benefice pentru celelalte plante. În mod similar, dorințele cărnii concurează cu dorințele lui Dumnezeu pentru noi. Ele se exclud reciproc (Luca 8:7,14).

Singura modalitate de a aduce roade este să fii transformat prin Cuvântul lui Dumnezeu și să respingi lumea. Acest lucru este explicat în Galateni 5:17.

Dorințele cărnii sunt, de asemenea, distrugătoare; cel care se lasă covârșit de ele nu poate fi de folos împărăției lui Dumnezeu.

Similar inimii superficiale, inima distrasă, comparată aici cu pământul cu spini, nu poate da atenție și deci nu prețuiește Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că este îngreunată (distrasă) de lucrurile lumii (1 Tim. 6:9).

IV. INIMA RECEPTIVĂ ȘI APRECIEREA CUVÂNTULUI LUI DUMNEZEU Luca 8:8, 15

Sămânța care cade pe pământ bun găsește mediul perfect în care să crească. În acest tip de sol, semințele au produs recolte substanțiale. Acest tip de teren nu are niciunul dintre defectele celorlalte trei tipuri de soluri. A fost arat și pregătit pentru a primi semințe (era moale și afânat). Nu era stâncos și nici superficial. De asemenea, a fost curățat de buruieni și tufe de spini pentru a maximiza potențialul plantelor cultivate.

Așa cum pământul pregătit corespunzător pentru agricultură primește sămânța agricolă, tot așa și inima receptivă primește Cuvântul Sfânt.

Făcând acest lucru, dă și recolte substanțiale, generând și promovând în oameni Împărăția lui Dumnezeu.

V. INIMA ASCULTĂTOARE ȘI APLICAREA CUVÂNTULUI LUI DUMNEZEU Luca 8:18

Nu numai că inima receptivă va da rezultate care generează și promovează împărăția lui Dumnezeu, dar tocmai din acest motiv, unei astfel de inimi i se va încredința și mai mult.

Zicala „oricui are, i se va da mai mult” sună ciudat dacă nu este înțeleasă în această lumină (și în acest context). Acest lucru poate fi presupus că înseamnă că

celui care dă rezultate cu ceea ce i s-a dat, i se va da mai mult pentru a da ulterior rezultate și mai mari.

Inimii receptive i se poate încredința mai mult, pentru că este productivă.

VI. INIMA REGENERATĂ ȘI GENERAREA PRIN CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU A ÎMPĂRĂȚIEI Ioan 15:16; Ef.2:1,4,5; Ez.36:26,27

Am vorbit despre diferite tipuri de inimi și despre modul în care diferitele grade de receptivitate față de Cuvântul Sfânt dă rezultate diferite. Deși se așteaptă (într-adevăr, ni se poruncește) să fim receptivi la Cuvântul lui Dumnezeu, totuși, trebuie afirmat că noi nu am putea fi niciodată receptivi dacă nu ar fi prezent în noi Duhul lui Dumnezeu care acționează asupra conștiinței noastre. De fapt, Scriptura ne învață că înainte de lucrarea lui Dumnezeu în viețile noastre, inimile noastre sunt ca pământul de nepătruns (suntem morți în păcat, Ioan 15:16).

Inima receptivă este una care a fost iluminată și regenerată de Duhul Sfânt. O persoană cu o inimă receptivă a primit de la Dumnezeu ochi și urechi spirituale, pentru a înțelege mesajul Evangheliei și credința cu care să creadă. Aceasta, la rândul său, produce evlavie (dând roade). Așa cum pământul nu se poate cultiva singur pentru a se face mai potrivit pentru a produce recolte, nici noi nu ne putem schimba inimile singuri. Numai Dumnezeu poate pune acest tip de inimă în noi (Ef.2:1,4,5).

O persoană cu o inimă receptivă (oferită de Dumnezeu) aduce roade trăind conform Cuvântului lui Dumnezeu, pe care îl prețuiește. De asemenea, ea prețuiește și propagă Împărăția lui Dumnezeu, după ce a experimentat Împărăția la nivel personal (Ez.36:26, 27).

CONCLUZII

Există un pericol major de a disprețui și a nu realiza importanța Cuvântului pentru generarea și propagarea Împărăției în noi și în oamenii din jur. Unul din rezultatele sucombării în fața unui astfel de pericol este pierderea imenselor beneficii personale ce decurg dintr-o corectă prețuire a Cuvântului Sfânt. De aceea, este imperativ să înțelegem efectele globale ale prețuirii Cuvântului și să ne punem ca prioritate aplicarea lui practică în viața noastră. Astfel, vom ajunge binecuvântați, experimentând transformarea supranaturală pe care o aduce prețuirea corectă a Cuvântului Divin. Numai inima receptivă poate prețui Cuvântul lui Dumnezeu și poate produce roade în promovarea Împărăției lui Dumnezeu; o astfel de inimă este creată de Dumnezeu în noi pentru slava Sa. Amin!

[Chris Chiu](#)

PREȚUIREA PREȚULUI - CE FACE POSIBILĂ ÎMPĂRĂȚIA

Text: *Matei 13:44-46*

Texte adiționale: *Matei 18:3; Ioan 3:5; Faptele Apostolilor 20:28; Efeseni 1:7; Evrei 9:12, 14, 10:19*

Cuvântul de aur: *1Petru 1:17,18 „...știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpărați din felul deșert de viațuire pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu Sângele Scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană”*”

INTRODUCERE

Împărăția lui Dumnezeu a fost și continuă să fie apreciată de unii, iar de alții contestată sau chiar negată. Are multe fațete și poate fi descrisă din perspective diferite. O definiție care, consider, este cvasi-completă este aceasta: „*Împărăția lui Dumnezeu este locul în care te poți bucura în mod desăvârșit de tot ceea ce poate să ofere prezența reală a lui Dumnezeu*”. Prezența lui Dumnezeu desăvârșește totul, iar păcatul este eliminat.

Toți credincioșii au această nădejde, că, la sfârșitul alergării de pe pământ, vor primi premiul chemării cerești și intrarea liberă în Împărăția lui Dumnezeu. Totuși, intrarea nu este gratuită. Dacă nu ți se cere să plătești prețul, asta nu înseamnă că nu trebuie plătit. Nu este de ajuns să vrei sau să ceri și ești lăsat să intri. Este adevărat că Biblia vorbește despre „*intrare slobodă în locul prea Sfânt*” (Evrei 10:19). Ni se oferă intrarea „*liberă*”, pentru că altcineva a plătit intrarea. Ceea ce nu ni se cere nouă să plătim, a plătit Dumnezeu. De altfel, a trebuit să plătească El, pentru că noi nu puteam plăti.

De obicei, nu prețuim lucrurile pe care le primim în mod gratuit. Datorită faptului că nu am făcut nici un efort pentru ele avem tendința să nu le dăm prea mare importanță și de asemenea, să nu manifestăm mare recunoștință pentru ele.

Lección de față are potențialul de a ne îndrepta atenția către Dumnezeu și de a ne reaminti din nou că bucuria pe care o avem de a fi în Împărăția lui Dumnezeu izvorăște din prețul plătit de Domnul nostru Isus Hristos.

OBIECTIVE

Să înțelegem:

- ❖ Cum se poate intra în Împărăția lui Dumnezeu.
- ❖ Care este prețul pentru a putea intra. Cum poate fi plătit?

- ❖ Cine poate plăti prețul.
 - ❖ Aprecierea prețului la justa lui valoare și cum putem arăta aprecierea noastră în trăirea zilnică.
-

SCHIȚA

- I. ***Pildele ce ne arată prețul Împărăției***
 - II. ***Epistolele ce ne arată prețul Împărăției***
-

ANALIZA

I. PILDELE CE NE ARATĂ PREȚUL ÎMPĂRĂȚIEI

A. ***Pilda comorii din țarină***

Pildele din Matei 13 ne arată tainele Împărăției. Printre ele e și taina prețului plătit pentru Împărăție. Pilda țarinei ce are în ea comoara ne arată că Omul care o găsește e gata să vândă totul pentru a o obține. Poporul lui Dumnezeu e comoara (Maleahi 3:17) pentru care Omul Isus a fost gata să plătească prețul.

B. ***Pilda mărgăritarului de mare preț***

E a doua pildă ce ne transmite aceeași idee: răscumpărații Domnului sunt obiectul de mare preț în ochii lui Dumnezeu pentru care Domnul Isus a fost gata să plătească prețul suprem

II. EPISTOLELE CE NE ARATĂ PREȚUL ÎMPĂRĂȚIEI

Unul din cele mai cunoscute pasaje, care vorbesc despre intrarea în Împărăția lui Dumnezeu, este în Ioan 3:5 „***Isus i-a răspuns: Adevărat, adevărat îți spun că dacă nu se naște cineva din apă și din duh nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu***”. Pentru noi toți, metamorfoza aceasta misterioasă este aproape imposibil de înțeles. Domnul Isus îl mustră chiar și pe Nicodim pentru neputința acestuia de a înțelege transformarea care are loc într-un om atunci când Dumnezeu lucrează în el nașterea din nou. Lucrarea de regenerare pe care Duhul sfânt o face în credincios este condiționată de satisfacerea dreptății lui Dumnezeu. Nașterea din nou nu poate începe până când nu este satisfăcută lucrarea de ispășire.

Ispășirea este necesară datorită păcatului. De păcat sunt vinovați toți oamenii, fără nici o excepție. Odată intrat în lume, păcatul ne-a despărțit de Dumnezeu pentru totdeauna. Plata stabilită de Dumnezeu pentru păcat a fost hotărâtă încă înainte de creație și este una singură: moartea. Păcatele nu sunt pedepsite mai mult sau mai puțin, în funcție de gravitatea lor. Toate sunt vrednice de moarte. Datorită faptului că păcatul a afectat toți oamenii, niciunul din noi nu poate face ispășirea,

nici pentru păcatele proprii, nici pentru ale altcuiva. Condiția pe care un sacrificiu trebuie să o îndeplinească pentru a fi eficientă o găsim încă din Vechiul Testament când Dumnezeu poruncește ca jertfa să fie „**fără cusur**”. Nu s-a găsit nimeni printre oameni care să poată îndeplini condiția aceasta.

De asemenea, sângele animalelor nu au putut face niciodată ispășirea completă. „**căci este cu neputință ca sângele taurilor și al țapilor să șteargă păcatele.**” (Evrei 10:4) Jertfele acestea trebuiau aduse din nou și din nou. Și de fiecare dată când sângele era vărsat, cel vinovat își recunoștea vinovăția, recunoștea faptul că merită să moară și că animalul a fost jertfit în locul lui. Jertfele acestea, deși acceptate pentru o vreme, nu au avut puterea să satisfacă pe deplin dreptatea lui Dumnezeu. Acestea nu erau decât o soluție temporară și arătau spre Hristos.

Doar Fiul lui Dumnezeu a fost capabil de o astfel de jertfă. Hristos este singurul care a îndeplinit toate condițiile cerute de Tatăl. Și lucrul acesta nu a fost ușor de realizat. În primul rând a trebuit să aibă o natură identică cu a oamenilor. Și în natura aceasta umană, să experimenteze toate limitările ei. Mai mult de atât, a fost supus aceluiași încercări ca și noi. Iar „**în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat**” (Evrei 4:15b). Ascultarea Domnului Isus Hristos a fost deplină.

În ascultarea Lui față de Tatăl, Hristos a luat asupra lui toată suferința necesară ca să plătească pentru păcatele noastre. În ascultare pasivă, Hristos a suferit întreaga lui viață și a culminat cu moartea pe cruce. Întreaga lui viață, într-o lume căzută, a fost marcată de suferință. Domnul Isus a îndurat suferințe extreme atunci când a fost ispitit de diavol în pustie. Ascensiunea la maturitate s-a făcut prin suferință. „**A învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit**” (Evrei 5:8). A experimentat suferința emoțională, prin împotrivirea acerbă a mai marilor zilei. A trăit durerea despărțirii, când se afla în fața mormântului lui Lazăr. „**Isus plângea**” (Ioan 11:35). În proorocia sa, Isaia îl vede pe Mesia ca fiind „**om al durerii și obișnuit cu suferința**” (Isaia 53:3).

După o viață de suferință, a acceptat agonia chinurilor premergătoare crucii. În grădina Ghețimani, Mântuitorul mărturisește ucenicilor „**Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte**” (Matei 26:38). Apogeul durerilor Sale are loc când este ridicat pe cruce, între cei doi tâlhari. Moartea pe cruce era una din cele mai oribile și agonizate forme de execuție inventate vreodată de oameni.

Poate un chin și mai mare a fost acela de a experimenta durerea creată atunci când asupra Lui au fost puse toate păcatele noastre. Noi toți am experimentat povara pe care o aduce sentimentul de vinovăție. Hristos era fără vină. S-a împotrivit păcatului și l-a biruit. De pe cruce însă strigă: „**Dumnezeul meu,**

Dumnezeul Meu, pentru ce m-ai părăsit?” Separarea experimentată datorită păcatelor de care nu El era vinovat apăsa cumplit asupra Lui. Toată mizeria omenirii apăsa asupra Lui. Tot Isaia scrie „...***a fost pus în numărul celor fărădelege, pentru că a purtat păcatele multora și S-a rugat pentru cei vinovați***” (Isaia 53:12). Pe cruce, Hristos a trăit durere fizică, vinovăție, despărțirea de Tatăl și mânia lui Dumnezeu.

Dacă Hristos ne-ar fi oferit doar iertarea păcatelor, nu am fi avut nici un merit să intrăm în Împărăția lui Dumnezeu. Vina noastră ar fi fost înlăturată, ceea ce probabil ne-ar fi adus iar în situația lui Adam și Eva de dinaintea căderii. Dar prin ascultarea Sa activă de Voia Tatălui în fiecare zi a vieții Sale pământești, Domnul Isus ne-a făcut și darul neprihănirii Lui. Și nu numai. „***El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare***” (1 Cor.1:30).

Știm că Jertfa Domnului Isus a fost satisfăcătoare pentru ispășirea noastră prin faptul că a înviat din morți. Învierea este garanția că prețul a fost plătit, dreptatea lui Dumnezeu satisfăcută, oferind astfel intrare liberă în Împărăția lui Dumnezeu tuturor celor ce cred.

Dăm slavă lui Dumnezeu că ispășirea nu cade pe umerii noștri. Dacă ar fi fost așa niciodată nu am fi putut să plătim prețul de răscumpărare pentru noi înșine. Ispășirea a fost făcută odată pentru totdeauna de Domnul Isus Hristos. Prin suferințele și moartea pe Calvar, Mântuitorul nostru a satisfăcut dreptatea lui Dumnezeu și a suportat pedeapsa pentru răscumpărarea omenirii.

CONCLUZII

Hristos s-a oferit pe Sine în mod VOLUNTAR. O singură jertfă desăvârșită iar Sângele lui Hristos este suficient și eficient pentru mântuirea tuturor celor ce cred.

Prețul răscumpărării noastre întrece puterea noastră de înțelegere. Tot ceea ce putem face este să călcăm pe urmele lui Hristos în fiecare zi, în ascultare și să îi mulțumim lui Dumnezeu pentru posibilitatea pe care ne-a oferit-o, fără merit și fără plată, de a intra în Împărăția cerească pentru totdeauna.

[Doru Comănescu](#)

PREȚUIREA PORȚII STRĂMTE - CE NE PLASEAZĂ PE CALEA ÎNGUSTĂ A ÎMPĂRĂȚIEI

Text: *Matei 7:13-14, Ioan 10:1-9, 25-30*

Cuvântul de aur: *Ioan 10:9* „*Eu sunt Ușa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit; va intra și va ieși și va găsi pășune.*”

INTRODUCERE

În lumea noastră, există o spusă care este citată de cele mai multe ori în contexte eronate, fiind răsucită astfel într-o tipică eroare de logică. Această spusă este precunoscuta „*Toate drumurile duc la Roma*”, și ea e folosită de foarte multe ori pentru a „*demonstra*” faptul că toate religiile duc în cer, și de aceea toate religiile sunt egale.

Realitatea însă este că, în timp de război, chiar dacă toate drumurile duc la Roma, nu toți călătorii de pe ele pot intra în Roma, ci numai cei care sunt cetățeni ai Romei, deoarece Roma însăși, pentru a asigura pacea și supraviețuirea poporului ei, și pentru a elimina pericolul admiterii inamicilor în cetate, își va închide porțile cu zăvoare de fier și cu lacăte de aramă pentru toți străinii ce ajung la ea, și de aceea, într-un anumit fel, putem afirma cu tărie că o singură cale duce la Roma, calea cetățeniei.

Cerul și lumea de azi sunt în război, și de aceea, chiar dacă prin absurd toate drumurile duc în cer, nu toți călătorii lor ajung să intre, ci numai cetățenii primesc acces liber acolo, căci în adevăr, nu există decât o singură cale către cer, calea cetățeniei, sau calea lui Isus. Nu e vorba de o religie, ci e vorba de o persoană...EL este Calea, Adevărul și Viața, EL este Ușa, și afară de EL, nu există mântuire. În acest studiu în care ne angajăm vom studia implicațiile teologice, biblice și logice ale acestui fapt chintesențial al existenței umane și a universului în general.

OBIECTIVE

- ❖ Să înțelegem diferența dintre calea lumii și Calea Împărăției;
- ❖ Să înțelegem diferența dintre accesul legitim și cel ilicit la Calea Împărăției;
- ❖ Să înțelegem diferența dintre a fi siguri și a fi nesiguri de poziția noastră relativ la Calea Împărăției.

SCHIȚA

- I. **GEOMETRIA CĂII ÎMPĂRĂȚIEI (Mat. 7:13-14) (lat-îngust)**
- II. **GVERNAREA CĂII ÎMPĂRĂȚIEI (Ioan 10:1-5) (legitim-ilegitim)**
- III. **GARANȚIA CĂII ÎMPĂRĂȚIEI (Ioan 10:7-9) (ești /nu ești pe ea; stai/ nu stai pe ea)**
- IV. **GRAȚIA CĂII ÎMPĂRĂȚIEI (Ioan 10:25-30) (plăcerea și puterea Tatălui de a deschide o ușă)**

ANALIZA

- I. **GEOMETRIA CĂII ÎMPĂRĂȚIEI (Mat.7:13-14) (lat-îngust)**
 - a. **O geometrie ciudată**: Toată experiența vieții noastre ne învață că în acest Univers sărăcit prin căderea în păcat a omului, lucrurile de valoare sunt rare și greu de obținut, deoarece nu numai că ele nu se găsesc la întâmplare, ci dimpotrivă, ele vin de la o sursă unică și sunt pândite de mulți tâlhari. Pe de altă parte, lucrurile de nimic sunt la tot pasul, ușor de găsit, și foarte puțin folositoare sau chiar dăunătoare. Experiența noastră însă e de mică valoare dacă nu se sprijină pe ceva mai concret, și în acest caz filozofic în care ne aflăm, Scriptura este de partea noastră (sau mai bine zis, noi suntem de partea Scripturii). Calea Împărăției este cea mai valoroasă cale din univers, deoarece ea nu numai că duce la viața veșnică dar țintește și la statura plinătății Fiului lui Dumnezeu pentru toți cei ce o găsesc. Ea a fost tăiată de Domnul Isus Hristos, cu preț greu, pentru a oferi întregii umanități șansa răscumpărării. De aceea, în universul căzut și umplut de războiul Satanei împotriva lui Dumnezeu și a oamenilor Săi, deși Calea aceasta ar putea duce pe toți la mântuire, nu trebuie să ne de mire faptul că are o geometrie ciudată, și anume, că este extrem de îngustă, și anevoie de intrat pe ea, în contrast marcant față de calea lumii, care este lată, ușor de găsit și urmat, și de aceea extrem de populară.
 - b. **Un acces ciudat**: Din această observație a textului din Mat.7:13,14, și prin comparație cu alte Scripturi (Ioan 3:16, Mat.25:41), ar trebui să înțelegem că ceea ce face accesul pe calea îngustă dificil nu este geometria ei în sine, deoarece,

„dimensional” vorbind, Calea Împărăției poate acomoda întreaga umanitate, ea fiind astfel, în realitatea divină, o largă cale pe care am putea încapa toți. Ceea ce face Calea îngustă este mintea și sufletul omului, care rezonează cu păcatul (calea lumii) dar nu rezonează de loc cu sfințenia (Calea Domnului), de aceea pentru omul păcătos Calea este de neconceput și inacceptabilă, de aceea este și imposibil de găsit ca și cum ar fi de o îngustime infimizezimală, și are accesul barat, și de aceea este inaccesibilă. Cum atunci poate cineva să găsească această Cale, lată în realitate și în ochii lui Dumnezeu, dar făcută îngustă și inaccesibilă de mintea și sufletul corupte de păcat, și cum poate cineva să intre pe această Cale?

Ea are un acces ciudat, deoarece ușa prin care se intră pe ea nu este un loc, un obiect, o regulă, o moralitate, un set de fapte bune, o origine nobilă, etc., etc., ci o Persoană (Ioan 10:9) și o situație legală creată de Această Persoană: oricine acceptă prin credință situația legală creată (răscumpărarea), GĂSEȘTE intrarea și se descoperă pe Calea așa-zis îngustă, și pe care puțini o află. Lucrul acesta se întâmplă prin harul lui Dumnezeu.

II. GVERNAREA CĂII ÎMPĂRĂȚIEI (Ioan 10:1-5) (legitim-ilegitim)

a. *Un păstor adevărat și un păstor fals:* Așa cum am văzut anterior, geometria Căii Domnului e ciudată, și e variabilă în funcție de mintea celui ce o percepe. Ce ne plasează pe ea, este o Persoană și relația noastră cu această Persoană, și Persoana respectivă este Păstorul cel bun, Cel ce intră în staulul oilor prin alegerea și voia suverană a lui Dumnezeu Tatăl (v.2). Portarul reprezintă în acest pasaj pe Dumnezeu tatăl, și El este singurul care poate deschide sau închide poarta staulului, conform voii Sale supreme. Este interesant de remarcat că oile sunt *închise* înainte de venirea păstorului în staul (în lume, în starea veche de păcat, în așteptare) și Păstorul cel bun vine să le scoată la loc larg și la pășune (o dovadă în plus a faptului că în realitate Calea Domnului e largă!).

Mai există și alți păstori care vin în staul, tâlhari și ilegitiți (v.1), veniți să fure și să ucidă oile dacă ar putea.

b. *Un acces legitim și un acces ilegitim:* Ceea ce asigură plasamentul real pe Calea Domnului (și implicit în Împărăția

Lui), este canonicitatea „punctului” de acces pe Calea Împărăției: unii intră pe ușa legitimă, care este Domnul Isus (v.9). Aceștia realizează că de fapt nu au „intrat” în Împărăție, ca și cum ar fi abandonat „libertatea” lumii largi și au fost introduși în micul și îngustul spațiu al domeniului lui Dumnezeu, ci dimpotrivă, au părăsit închisoarea strâmtă a lumii păcătoase și au ieșit la loc larg, în pășunile binecuvântate ale Păstorului divin.

Prin contrast, alții cred că au intrat „sărind” gardul (v.1), un „punct” de acces ilegal, demonstrându-se astfel a fi hoți și tâlhari (v.1, 8, 10), veniți cu gândul să fure și să ucidă.

III. **GARANȚIA CĂII ÎMPĂRĂȚIEI (Ioan 10:7-9) (ești /nu ești pe ea; stai/ nu stai pe ea)**

- a. **Unicitatea și necesitatea Ușii:** Unul din lucrurile care dau valoare inestimabilă Căii Domnului este faptul că odată intrat pe ea, nu te mai poți pierde și ești sigur că ajungi la destinație (Cerul și viața veșnică). La cer (și deci la mântuire) nu poate ajunge nimeni prin puteri proprii, de aceea această Ușă este absolut **necesară**. De asemenea de notat faptul că oile cunosc glasul bunului Păstor, și nu merg deloc după un altul (v.5). Salvarea, prin definiție, este ceva care odată obținută, nu se mai poate pierde, altfel nu este „salvare”, ci pre-salvare, pre-mântuire etc. Domnul Isus este ușa (v.7), deci numai El contează pentru toți cei ce caută un acces legitim. El este Singura Ușă (de aici, **unicitatea**, v.8)!
- b. **Unitatea și suficiența Ușii:** A se nota faptul foarte important că Ușa este la singular, nu numai pentru că e unică, dar și pentru că e **unitară**, nu are două sau mai multe părți componente. Ea este o sinecdocă pentru Domnul Isus Hristos, și de aceea, nu este numai unică și unitară, dar este și **necesară și suficientă**. Nu există altă cale de salvare, și ea în sine reprezintă o mântuire completă, finală și ireversibilă. Cei ce intră pe această Ușă au **garanția** mântuirii și a fericirii veșnice (v.9). Cei ce intră nu se mai pot pierde, nu mai sunt în pericol.

IV. **GRAȚIA CĂII ÎMPĂRĂȚIEI (Ioan 10:25-30) (plăcerea și puterea Tatălui de a deschide o ușă)**

- a. **Plăcerea Tatălui:** Nu există nici o altă explicație a faptului că Tatăl a hotărât să deschidă cu un preț incalculabil (moartea

Unicului Său Fiu) această Ușă de mântuire oamenilor. Știm că Domnul Isus este Toată Plăcerea Tatălui (Marcu 1:11, Luca 3:22), de aceea, din moment ce Tatăl a trebuit să-L „*cheltuiască*” pe chiar Unicul Fiu pentru Ușa care deschide Calea Împărăției, înseamnă că Tatăl își regăsește toată plăcerea în a crea și pune la dispoziția oilor Sale amărate prin păcat o Cale spre viața veșnică (Ioan 3:16, 10:27,29). Slavă lui Dumnezeu!

Mai înseamnă și că toată mânia Sa este rezervată celor ce refuză și batjocoresc Ușa și Calea plăcerii Sale supreme (v.25, Ioan 3:18, 19).

- b. Puterea Tatălui:** Nimeni nu poate smulge din mâna Fiului oile încredințate Lui: există cu adevărat o siguranță a mântuirii (v.28, 29). În plus, Domnul Isus nu are o putere derivată, care să ne facă să ne îndoim de El, ca și cum, la o adică, n-ar putea folosi întreaga putere divină ca să-Și protejeze turma; deși ne-a mântuit Omul Isus, Cel ce ne păstrează este Dumnezeu Fiul, care este una cu Tatăl în toate atributele divine, inclusiv în putere (v.30).

CONCLUZII

- Calea lumii și Calea Împărăției sunt total diferite, ca de la pământ la cer. Calea lumii este largă și ușor de ales, și, într-un fel, ușor de mers pe ea deoarece duce „*în jos*”, în direcția plăcerilor păcătoase pe care firea umană le-a acumulat prin corupție și cădere. Ea este nevaloroasă (de nimic) și toxică, ca mai toate lucrurile din lumea păcătoasă care sunt la îndemână și ușor de practicat. Prin contrast, Poarta și Calea Împărăției sunt de o valoare incomensurabilă, atât datorită faptului că duc în cer și dau viața veșnică, cât și mai ales deoarece au fost plătite cu prețul cel mai scump posibil în Univers – Sângele Mielului Sfânt. De aceea, ea este îngustă pentru om (deși infinit de lată pentru Dumnezeu, care nu a pus limite câtor oameni ar putea să intre pe ea) și greu de accesat (chiar imposibil), fără har divin. Cei ce o prețuiesc, găsesc viața.
- Datorită acestor diferențe expuse anterior, există și o diferență între accesul legitim și cel ilicit la Calea Împărăției; Poarta de acces este o Persoană, și ea guvernează „traficul” pe această Poartă. Orice altă încercare de acces pe Calea cerului este ilegală și falsă, și are strania proprietate de a fi în stare să

ne dea o falsă asigurare că suntem pe calea cea bună, când de fapt ne rostogolim în avalanșă către iad!

- Nu în ultimul rând, există și o bună și sfântă încredințare că ne aflăm pe calea cea bună, în totală siguranță, atunci când știm sigur care este punctul nostru inițial de acces pe Cale: este Poarta ce Strămtă a pocăinței și credinței în jertfa și învierea și viața și Cuvintele și Prezența prin regenerare în noi a Păstorului sufletelor noastre Domnul Isus Hristos, și nu ceva sau altceva, sau altă religie simandicoasă și elevată, care îl minimizează sau exclude pe Fiul lui Dumnezeu, sau cine știe ce altă invenție răsucită a Satanei, ce elimină prin pozitivism și umanism nevoia de pocăință și credință! Iată diferența dintre a fi siguri și a fi nesiguri de poziția noastră relativ la Calea Împărăției: iubim sau nu iubim Poarta ei?

Amin!

Laurențiu Murg

PREȚUIREA HAINEI – CE NE ADMITE LA MASA ÎMPĂRĂȚIEI

Text: *Matei 22:1-14, Apocalipsa 3:17-18*

Cuvântul de Aur: *Isaia 61:10* „Mă bucur în Domnul și sufletul meu este plin de veselie în Dumnezeul meu, căci m-a îmbrăcat cu hainele mântuirii, m-a acoperit cu mantaua izbăvirii, ca pe un mire împodobit cu o cunună împărătească și ca o mireasă împodobită cu sculele ei.”

INTRODUCERE

Împărăția Domnului este cea mai importantă tematică din Sfânta Scriptură. Este locul unde Dumnezeu își revarsă toate binecuvântările. Oricine dorește fericirea și bucuria ar trebui să-și dorească să ajungă în această împărăție. Dar apare o întrebare: cine poate intra în această împărăție și ce ar califica pe cineva ca să poate să intre? Este clar că dacă dorim să intrăm în această împărăție, este critic să descoperim prețul admitterii.

OBIECTIVE

- ❖ Să înțelegem că Dumnezeu așteaptă să-L onorăm nu doar cu acțiunile noastre, ci și cu atitudinea noastră
- ❖ Să realizăm că asocierea cu împărăția Domnului nu ne va fi de folos dacă rămânem dependenți exclusiv de puterile proprii
- ❖ Să ne întărim dorința de a deveni cu totul dependenți de Domnul în procesul mântuirii

SCHIȚA

- I.** *Un Împărat Universal*
- II.** *O Invitație Fericitoare*
- III.** *Un Răspuns Nepăsător*
- IV.** *O Izgonire Permanentă*

ANALIZA

Pilda la care privim este a treia pildă dintr-o serie în care Domnul Isus vorbește cu autoritățile religioase ale poporului Israel. A venit la ai săi, dar ai săi nu l-au

primit. Domnul Isus îi mustră pe preoți și bătrâni că sunt plini de necredință și nu îi interesează pocăința. Din cauza aceasta, oamenii considerați cei mai răi în societate vor intra în împărăție înaintea liderilor!

Într-a doua pildă, Domnul Isus îi amenință pe conducătorii poporului că împărăția Domnului nu este pentru cei care nu sunt interesați de ea. Domnul poate lua împărăția de la cei neinteresați ca s-o dea celor ce o vor aprecia.

În final, Domnul le spune o a treia pildă ca să preîntâmpine pe cei care sunt interesați de împărăție să nu cumva să se găsească fără haina potrivită.

I. Un Împărat Universal

În pilda aceasta, Domnul ne spune despre un Împărat care are un fiu pe care vrea să-l cinstească. Este clar că împăratul din această pildă este Dumnezeu Tatăl și fiul este Domnul Isus. De asemenea este ușor să vedem multe corelații între părțile pildei și părțile istoriei. Oamenii invitați la sărbătoare pot fi poporul Israel, dar mai degrabă sunt liderii poporului Israel și toți cei care se aliniază cu ei. Cei care nu sunt invitați inițial nu sunt doar neamurile, ci oricine era considerat ca fiind nevrednic, chiar și din poporul Israel.

Observăm dar că acest Împărat trimite invitație la cei peste care împărăția, nu peste străini, sau peste cei din altă țară. Tot așa și Dumnezeu, când trimite invitația la sărbătoare, o trimite la oamenii peste care Domnul stăpânește, adică peste toată omenirea.

II. O Invitație Fericitoare

Dacă Împăratul ar fi avut niște așteptări grele de la invitați, poate am putea oferi ceva circumstanțe atenuante primilor invitați. Dar putem deduce, bazat pe context și pe adevărul la care se referă pilda, că Împăratul nu avea probabil nici o așteptare suplimentară de la invitați decât aceea de a veni la sărbătoare, ca să participe la bucuria fiului, lăsând în seama Împăratului aprovizionarea cu toate cele necesare. Când observăm reacția împăratului la vederea unuia care nu era îmbrăcat în haină de nuntă, mai ales deoarece nimeni nu putea avea nici o scuză ca să nu fie îmbrăcat în haină de nuntă, înțelegem că împăratul a asigurat invitaților nu doar masa, ci chiar și hainele necesare pentru nuntă. La urma urmei, a invitat pe nesocotii societății, în grabă, fără să le dea ocazie de pregătire prin propriile lor puteri. Acești oameni de la subsolul societății ar fi auzit de nunta fiului, și și-ar fi dorit ca să poată participa și ei.

Deci, invitația făcută de împărat este ca invitația evangheliei făcute de Dumnezeu. Dumnezeu nu cheamă pe om să facă nimic prin propriile sale puteri.

Dumnezeu cheamă pe om doar ca să vină la sărbătoare, să se bucure în Domnul, și să lase în sarcina lui Dumnezeu ca să asigure tot ce este necesar.

III. Un Răspuns Nepăsător

Este cineva care nu ar dori să participe la o masă împăratească? Chiar dacă nu-i place cuiva de împărat, cel puțin ar trebui să vrea să meargă pentru gloriosul ospăț imperial. În cultura antică, obiceiul la nunți era ca să faci două invitații. Cu prima invitație anunțai că faci o masă și spuneai celor invitați, dar nu spuneai când se va întâmpla această sărbătoare. Cu a doua invitație trimiteai anunțul că masa este gata, ca invitații să se grăbească să vină înainte ca bucatele să se răcească. Vedem un Împărat care este plin de bucurie. Fiul său se căsătorește; nu poate fi o bucurie mai mare pentru un tată ca aceasta. Împăratul, plin de o bucurie nestăpânită, ia tot ce are mai bun și pune pe masă ca sărbătoarea să fie cel mai special eveniment pe care invitații l-au experimentat vreodată. Când primii invitați arată nepăsare, masa este pregătită deja. Împăratul a pus tot efortul în pregătire, ei nu au trebuit să facă nimic, nu au trebuit să facă nici un efort propriu. Dar acești oameni nu vor fericirea, pentru că ei prețuiesc ceva mai presus de adevărata fericire. Ei nu vor împărat, pentru că ei vor să fie proprii lor stăpâni.

Să nu ne amăgim, crezând că omul care nu avea haina de nuntă a fost mai vrednic decât primii invitați. Chiar dacă acest „prieten” a venit la nuntă, nu avea nici un interes în bucuria împăratului. Acest om, care nu a primit invitație inițial, ar fi trebuit să ardă cu dorința de a fi la nuntă, plin de mulțumire față de împăratul care le-a acordat mai mult decât era necesar. Ce este șocant este că invitatul și-a prețuit independența așa de mult că nici nu i-a păsat de consecințele deciziei sale. Când stă în fața Împăratului și este întrebat de ce a respins bunătatea împăratului, pur și simplu nu are răspuns.

Tot așa se va întâmpla cu cei care vor să ajungă în împărăția lui Dumnezeu fără ajutorul Domnului. Sunt mulți oameni care vor binecuvântările lui Dumnezeu, dar cu o condiție. Ei vor ca Dumnezeu să-i binecuvânteze, și să-i lase în pace, să plece de la ei. Nu-L vor pe Dumnezeu, ci doar binecuvântările Lui. Cu tristețe pentru cei ce se autoînșală trebuie să admitem, chiar din experiențele proprii, că binecuvântările Domnului, fără Dumnezeu, sunt o deșertăciune. Fiecare creștin adevărat înțelege că binecuvântările sunt legate de Dumnezeu, și fără El, se ofilesc.

IV. O Izgonire Permanentă

Poate am fi vrut să le mai dăm o șansă acestor oameni din pildă, ca să-și schimbe părerea și să decidă corect. Domnul Isus nu a ales să se

folosească de această pildă la întâmplare. Acești oameni care au respins bunătatea împăratului au fost pedepsiți cu cea mai mare pedeapsă pentru două motive.

- a. Gravitatea infracțiunii. Acești oameni nu și-au bătut joc de orice om de pe stradă, ci de cea mai mare autoritate din țară.
- b. Urgența ascultării. Împăratul a pregătit o masă care este bună pentru un scurt timp, după care bucatele nu mai sunt bune de mâncat. Se aștepta de la oaspeți să asculte astăzi și nu mâine.

Tot așa se întâmplă și cu intrarea în împărăția Domnului. Dumnezeu a pregătit totul în Hristos, nu are nevoie de efortul omului. Cei care nu arată nici un interes în această împărăție, sau care arată un interes dar vor să ajungă acolo prin propriile puteri, nu disprețuiesc pe oricare om de rând, ci pe Împăratul universului, și pe cel mai măreț și bun dar care a existat vreodată.

De asemenea, există o urgență când suntem chemați la pocăință. Cuvântul Domnului nu ne spune doar să ne pocăim, ci să ne pocăim **AZI** (Evrei 4:7).

Sunt trei motive pentru care această chemare este urgentă.

1. Nu știm când vom muri. Dacă am ști ziua în care vom fi luați de pe pământ, cu siguranță că am trăi diferit, dar pentru că nu știm, este crucial să ne pregătim de moarte azi și nu mâine.
2. Vom regreta timpul irosit. Orice creștin poate mărturisi cu toată inima că ar fi vrut să se fi întors la Domnul mai devreme, și că timpul care pe l-a trăit fără Domnul a fost fără de folos.
3. Pentru nepocăiți rămâne doar pedeapsa eternă. Alegerea ce o avem de făcut nu este între o cale mai bună și alta mai puțin bună. Alegerea este între viață și moarte!

CONCLUZIE

Dumnezeu ne vrea total dedicați Lui. Nu ne cheamă la plug fără să ne dea și uneltele și hrana de care avem nevoie. Cei care se încred în Domnul în totalmente pot trăi în pace, fiind siguri că intrarea în împărăția ce vine este garantată bazat pe haina dată de Domnul, bucuroși că nu vor avea parte de pedeapsa veșnică experimentată de cei auto-dependenți, ci de ospățul Nunții cerești.

[Serge Plăcintă](#)

PREȚUIREA ASCULTARII – CE FACE POSIBILĂ LUCRAREA ÎMPĂRĂȚIEI

Text: *Matei 21:23-32, Romani 1:1-5, 1 Ioan 4:6.*

Cuvântul de aur: *Filimon 6* „Îl rog ca această părtășie a ta la credință să se arate prin fapte, care să dea la iveală tot binele ce se face între noi în Hristos.”

INTRODUCERE

De când începem să învățăm felul cum se desfășoară viața, suntem îndemnați la ascultare. Suntem instruiți că ascultarea este foarte importantă și chiar suntem răsplătiți dacă suntem obedienți (sau, cu un termen învechit, cuminiți!). Tot la fel, dacă suntem nesupuși, învățăm repede că lucrul acesta are consecințe. Supunerea (legitimă) este instrumentală în viața noastră de zi cu zi. Asemănător cu această viață, aflăm că Împărăția lui Dumnezeu de asemenea funcționează după anumite principii asemănătoare. Unul dintre aceste principii este, fără îndoială, **ascultarea**.

Ca și credincioși, avem datoria să analizăm ce ne spune Cuvântul lui Dumnezeu despre acest subiect. În lecția de astăzi vom studia ce ne învață Scriptura despre **ascultare** și despre prețuirea ei.

OBIECTIVE

- ❖ Să observăm felul cum Domnul Isus învață pe oameni că ascultarea este o componentă de bază a Împărăției (îndeamnă pe oameni la supunere).
- ❖ Să analizăm felul cum oamenii răspund cererii de a fi supuși.
- ❖ Să ne analizăm viața și să aprofundăm înțelegerea principiului ascultării și să facem ajustările necesare ca să prețuim supunerea la adevărata ei valoare.

SCHIȚA

- I. **Ascultarea practică de cel credincios.**
- II. **Ascultarea practică în comunitatea sfinților.**
- III. **Ascultarea ca practică și rezultat al credinței.**

I. ASCULTAREA PRACTICATĂ DE CEL CREDINCIOS

Vedem în pilda cu cei doi fii chemați să asculte de tatăl lor (Mat.21:28 etc.) că amândoi tratează inițial ascultarea în mod superficial, dar, mai târziu, unul din cei doi își revizuieste starea. Primul fiu are o atitudine ostilă și rebelă față de tatăl său. Textul e foarte specific (v.28): „*du-te astăzi!*”. Era o nevoie reală. Recolta era coaptă și trebuia strânsă atunci. O amânare risca compromiterea recoltei, a rezultatului final scontat. Ascultarea în astfel de cazuri este de cea mai mare importanță. Cu toate acestea, fiul a avut o atitudine rebelă. „*Nu vreau*” a răspuns el tatălui său, dar după aceea și-a revizuit poziția și a ascultat. Fiul al doilea a răspuns frumos, afirmativ, dar numai de formă, el neavând nici cea mai mică intenție de a se supune și de a face ceea ce i se ceruse și ceea ce afirmase cu gura lui că va face. Vedem în această pildă valoarea reală a ascultării. În termenul acesta, „*ascultare*”, se ascund multe atitudini, ca smerenie, respect, dependență, acceptarea autorității, acceptarea responsabilității și altele, printre care și dragostea. Lipsa ascultării, dimpotrivă, dă dovadă că toate aceste calități lipsesc și de fapt sunt înlocuite cu aroganță, independență răuvoitoare, lipsă de responsabilitate și, în cele din urmă, revelează o acută penurie de dragoste. În acest context, ascultarea ar fi trebuit să se manifeste prin fapte. Ascultarea este, de fapt, un act al dragostei.

- Primul fiu a avut regret, părere de rău și, în cele din urmă, a ascultat.
- Al doilea fiu nu a arătat nici o revizuire a atitudinii și a rămas neschimbat în starea de nesupunere.
- Pilda de față ne arată două tipuri de oameni. Domnul Isus zice că cine ascultă cuvintele își zidește casa pe stâncă. Din nou, ce este de remarcat este faptul că în Împărăția Domnului ascultarea este primordială iar cei ce nu ascultă de fapt doar dau impresia că sunt parte a împărăției, dar de fapt nu sunt.

II. ASCULTAREA PRACTICATĂ ÎN COMUNITATEA SFINȚILOR.

În textul propus pentru studiul nostru din 1 Ioan, vedem un argument adus de apostolul Ioan în favoarea celor ce cunosc pe Dumnezeu, sau a celor ce sunt parte a Împărăției: „*cine cunoaște pe Dumnezeu ne ascultă*”. Ascultarea este parte a Împărăției. Mai mult decât asta, ascultarea este indispensabilă pentru credincios; nu obligatorie, ca și când cineva ar fi forțat să asculte și amenințat cu pedeapsa. În Împărăția Cerurilor, supunerea vine din convingere personală, prin

transformarea adusă de Cuvânt prin lucrarea Duhului Sfânt. Ioan ne confirmă clar care este dovada autenticității celor ce sunt credincioși. Aceștia „*ne ascultă*”, adică ascultă Cuvântul și îi acceptă pe cei ce îl aduc.

- Datoria celor ce sunt în Împărăție să țină la curăția învățaturii cuprinde și îndemnul la supunere.
- Această ascultare păstrează doctrina nealterată.
- Ascultarea de Cuvânt este ceea ce dovedește credința autentică.

III. ASCULTAREA CA PRACTICĂ ȘI REZULTAT AL CREDINȚEI

În textul din Romani vedem un alt aspect al supunerii: „*Ascultarea credinței*” este termenul folosit acolo. Mai clar ar fi spus: credința care aduce ascultare. Unul din scopurile credinței este să producă ascultare. Credința nu este autentică dacă nu produce ascultare.

Pavel, ca autor a epistolei către Romani, vorbind de autoritatea pe care o are de la Domnul Isus, scoate în evidența faptul că el are misiunea să vestească mântuirea în Domnul Isus neamurilor. Ca și apostol al neamurilor, Pavel vrea să ducă vestea mântuirii tuturor, ca cei ce aud să accepte credința în Domnul Isus. Acceptând credința adevărată, aceasta va conduce la ascultarea de Cuvântul Domnului Isus.

Cei ce sunt parte a Împărăției au împuternicirea să vestească Cuvântul. Acesta va produce credință, iar credința produce ascultare. O viață care nu poate dovedi prin fapte ascultarea de cerințele Cuvântului de fapt este o viață care nu ascultă. Credința adevărată se caracterizează și prin faptul că ascultă de facto.

CONCLUZII

Domnul Isus a dat dovadă de ascultare de-a lungul activității Lui, începând de la faptul că „*le era supus*” (Mariei și lui Iosif, părinții Săi) până la ascultare totală în Ghețimani și la Golgota. De asemenea, El a îndemnat pe oameni la supunere în repetate rânduri de-a lungul slujirii sale arătând și prin vorbe și prin exemplu personal importanța ascultării în Împărăția lui Dumnezeu.

Privind la aceste texte și la altele din Scriptură, putem concluziona că oamenii se împart doar în două categorii:

- Cei ce sunt parte a Împărăției dovedesc asta prin ascultarea de Cuvânt
- Cei ce nu fac parte din Împărăție și ei de asemenea o dovedesc prin neascultare de Cuvânt, chiar dacă unii dau impresia că ei ascultă.

Studiind acest aspect al Împărăției, cred că toți putem să ne dăm seama unde ne plasăm respectiv acestui subiect. Suntem dintre acei oameni care ascultă de

Cuvânt și pot dovedi asta prin activitatea lor, sau doar avem o religie superficială, ascultăm de anumite forme și „obiceiuri”, avem anumite practici, dar de fapt nu putem dovedi prin fapte că avem o ascultare autentică și care aduce roadă.

Ascultarea cât și aprecierea ascultării la adevărata ei valoare sunt elemente esențiale, ce fac posibilă lucrarea Împărăției lui Dumnezeu. Să ne cercetăm în mod personal și să facem ajustările necesare ca să putem în mod individual să ajungem la starea de a fi participanți activi și autentici la Împărăție.

Vali Gabor

PREȚUIREA IERTĂRII – CE FACE POSIBILĂ IERTAREA RECIPROCĂ ÎN ÎMPĂRĂȚIE

Text: *Matei 18:21-35*

Cuvânt de Aur: *Efeseni 4:32* „Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos.”

„Iertarea nu este doar un act ocazional. Este o atitudine constantă.” Martin Luther King Jr.

„A fi creștin înseamnă a ierta ceea ce nu poate fi scuzat, pentru că Dumnezeu a iertat ceea ce nu poate fi scuzat în tine.” C.S. Lewis

INTRODUCERE

Cu toții vrem să fim iertați, dar ne este foarte greu să îi iertăm pe alții. De ce este atât de greu să îi absolvim de vină pe alții? Poate pentru că vrem ca ceilalți să primească ceea ce merită? Poate pentru că suntem egoiști și mândri? Adevărul este că am permis căilor acestei lumi să se strecoare în biserică; ne-am îndreptat înspre minciuni și am întors spatele Adevărului.

De multe ori spunem că îi iertăm pe alții, dar nu o facem cu adevărat, ci vâram acele răni și acea durere în camera întunecată a conștiinței și le ținem acolo. Dintr-un anumit motiv, avem impresia că îl rănim pe respectivul prin neiertarea noastră completă. Am dat peste un citat într-o zi, care spune așa: **„Iertarea înseamnă să descui ușa, eliberându-l pe cel care ți-a greșit, și să realizezi în final că prizonierul erai de fapt tu.”**

Trăim într-o lume care cere **„dreptate”**. Oamenii au cerut întotdeauna dreptate. Adesea, această atitudine justițiară duce la violență. Pe de altă parte, oamenii cer **„har”** pentru ei înșiși. Așa a fost întotdeauna. Era la fel de adevărat în zilele lui Isus ca și acum. Isus abordează această dihotomie în **Parabola slujitorului neiertător**.

Principalul punct al pildei este foarte clar. Dumnezeu vrea să-i iertăm pe frații noștri. Și, dacă alegem să alimentăm neiertarea și ura în inimile noastre față de ceilalți, atunci aceasta demonstrează că nu ne-am pocăit cu adevărat de păcatele noastre și, prin urmare, nici Dumnezeu nu ne va ierta.

OBIECTIVE

- ❖ Să învățăm că Domnul vrea ca noi să ne iertăm frații și că iertarea nu are limitări.
- ❖ Să înțelegem principiul că Dumnezeu ne tratează conform modului în care îi tratăm pe alții. Dacă le iertăm altora greșelile pe care ni le-au făcut, ne va ierta și Tatăl nostru din ceruri.

SCHIȚA

- I. **Contextul pildei**
 - II. **Comunicarea pildei**
 - III. **Concluzia sau explicația pildei**
-

ANALIZA

I. CONTEXTUL PILDEI (vers. 21-22)

Pilda aceasta a fost spusă de Domnul Isus pentru a sublinia importanța iertării fraților. Pilda sau Parabola este o povestire care prezintă o lecție cu un adevăr moral, o povestire din viață, care compară un lucru cu altul. De pildă, realitățile sau acțiunile fizice, cotidiene, cu realități sau activități spirituale.

Ocazia ce a pricinuit relatarea acestei pilde de către Domnul Isus, a fost nevoia de a răspunde la întrebarea pe care Petru i-a adresat-o Învățătorului, după ce El le-a explicat cu câțva timp înainte ucenicilor despre importanța disciplinei bisericești (vezi pasajul precedent – versetele 15-20). Întrebarea lui Petru a fost despre cât de des trebuie să iertăm un frate – „*Doamne, de câte ori va păcătui fratele meu împotriva mea și eu să îl iert? Până la șapte ori?*”

În practica rabinică, consensul a fost că unui frate i-ar putea fi iertat un păcat repetat de trei ori; dar pentru a patra oară, nu există iertare. Petru, crezându-se cu inima mare, se oferă să ierte „*de șapte ori*” ca răspuns la propria sa întrebare – o cifră mai mare folosită adesea, printre altele, ca „*număr rotund*” (cf. Lev.26:21; Deut.28:25; Ps.79:12; Prov.24:16; Luca 17:4).

Petru s-ar fi așteptat de la Învățătorul să-l laude pentru răspunsul dat. Să-i spună: „*Foarte bine, cât de generos ești Petre!*” Dar Domnul Isus trebuie să-l fi uimit pe Petru cu răspunsul Său. Răspunsul său a fost interpretat în două moduri diferite. Unii spun „*Șaptezeci de ori câte șapte = 490 ori*”. Alții spun de șaptezeci și șapte de ori (77 ori). Oricum, este mult mai mult decât ne-am gândi vreodată să facem.

Întrucât Petru era liderul celor 12 apostoli, el a vorbit adesea în numele grupului. Poate că toți ucenicii au avut aceeași întrebare în minte, dar știm că Petru a fost cel care a sărit nu numai să pună întrebarea, ci s-a hazardat să dea și propriul lui răspuns.

Petru a vrut să știe cât de des ar trebui să ierte pe fratele său când îi va greși, de șapte ori poate? El și-a răspuns propriei întrebări cu numărul șapte. La urma urmei, acesta părea că este un răspuns bun, deoarece șapte este numărul perfecțiunii. Rabinii din zilele acelea le recomandau evreilor să treacă cu vederea o ofensă de până la trei ori (vezi Amos 1:3, 6, 9, 11 și 13). După modul de gândire

al lui Petru, el părea generos. A ierta pe cineva de șapte ori era mai mult decât dublu în așteptările culturale privind iertarea.

Petru se credea a fi deja foarte spiritual. Standardul lui Dumnezeu însă este cu mult peste standardul lumii. Standardul lui Dumnezeu este chiar cu mult peste standardul celor religioși. Isus a spus că ar trebui să iertăm de șaptezeci și șapte de ori, sau poate de șaptezeci de ori câte șapte, cu sensul de „*ori de câte ori va fi nevoie*”!

Petru știa până atunci că Isus se aștepta la o neprihănire înaltă de la ucenicii Săi, care să o depășească pe cea a cărturarilor și fariseilor (Matei 5:20), dar încă nu înțelesese cât de mare era așteptarea, așa cum rezultă din replica Domnului Isus.

II. COMUNICAREA PILDEI

„*Isus i-a răspuns: Eu nu-ți zic să-l ierți până la șapte ori, ci până la șaptezeci de ori câte șapte.*”

La întrebarea lui Petru dacă este suficient a ierta de șapte ori, Domnul răspunde: „... *Eu nu îți zic ție până la șapte ori, ci până la șaptezeci de ori șapte...*” Aceasta ar fi de patru sute nouăzeci de ori.

Întrebarea care cere un răspuns clar este aceasta: *Ce a vrut Domnul Isus să ne învețe?* Să iertăm cel mult de 490 de ori, iar dacă cineva ne-ar greși de 491 de ori nu am fi obligați să mai iertăm? Răspunsul este altul, răspuns pe care ni-l dă profetul Isaia 55:7, „...*Dumnezeul nostru care nu obosește iertând...*” Este adevărat că acest verset exprimă iertarea lui Dumnezeu, dar dacă cineva este un copil al lui Dumnezeu, trebuie și el să învețe să nu obosească iertând. Deci a ierta de 70 x 7 nu exprimă o iertare limitată, ci una nelimitată.

Probabil că cele 70 de săptămâni acordate ca favoare din partea lui Dumnezeu poporului evreu (vezi Daniel 9:24) sprijină această afirmație a Domnului Isus. Aluzia lui la Geneza 4:24 contrastează clar răzbunarea nelimitată a lui Lameh cu iertarea nelimitată a ucenicului Domnului.

Isus Hristos răspunde prin a afirma că iertarea ar trebui să fie nelimitată. Iertarea ar trebui să fie dată. Iertarea se dă dacă se cere, indiferent cât de des ar fi păcătuit cineva împotriva ta și oricât de mare i-ar fi datoria. În versetul 35, cititorului i se reamintește, de asemenea, că adevărata iertare vine din inimă.

Prin urmare, pentru a-l face pe Petru (și pe ceilalți ucenici) să înțeleagă ce reprezintă în fapt declarația Sa șocantă de „*șaptezeci de ori șapte*”, Isus a spus o pildă. Să ținem minte că aceasta nu este necesarmente o poveste care s-a întâmplat cu adevărat, ci doar o ilustrare pentru a sublinia ceea ce a vrut Isus să-i învețe pe ucenici.

Această parabolă este despre un bărbat cu o datorie enormă. Îi datora regelui o sumă imensă și nu avea nici un mijloc de a o plăti. În pildele evreiești, regele Îl simbolizează pe Dumnezeu, iar ideea de a rezolva conturile simboliza judecata.

În prima scenă regele iartă! Pilda vorbește despre un servitor al Regelui, ce avea față de acesta o datorie de 10.000 de talași! (Un talant avea 36 de kg, fie de argint (2 Regi 5:23), ceea ce ar reveni la cca. 60.000.000 de dinari. Iar un dinar era plata pentru o zi de muncă pentru un om! Dar putea să fie talant de aur (Exod 25:39), și atunci ar fi valorat și mai mult! Dus în fața Regelui, servitorul nu a avut cum să plătească.

Aceasta este o datorie astronomică. Pentru ca regele să poată anula acest împrumut, el trebuie să fie împovărat cu suma respectivă. În acele vremuri, falimentul era foarte simplu. Nu exista nici un capitol XI al legii financiare din SUA (capitolul XI al legii ce reglementează falimentul dă o șansă celui sub datorie să își redistribuie datoria în așa fel ca să continue în regimul de debitor). Regele putea să ia soția și copiii datornicului insolvent și să-i vândă ca sclavi iar pe datornic să-l bage în închisoare. Simplu! Așa se rezolva falimentul în acele vremuri. Totuși, Regelui îi este milă de servitor. Suntem uimiți de generozitatea regelui. Făcându-i-se milă de el, Regele nu numai că i-a oferit amânarea plății, dar i-a iertat-o toată pe loc, fără nici o datorie în spate.

Un muncitor pe atunci câștiga de obicei un dinar pe zi și era nevoie de 6.000 de denari pentru a egala un talant. Pentru a câștiga un talant, atunci era nevoie de aproximativ 20 de ani. Cu o datorie de 10.000 de talași, debitorului i-ar fi luat 200.000 de ani pentru a-și achita datoria.

În a doua scenă, slujitorului iertat îi lipsește compasiunea pentru tovarășul său îndatorat lui. Datoria era reală. 100 de denari era aproximativ egal cu 100 de zile de salariu. Aceasta nu era o sumă neînsemnată, dar aproape nimic în comparație cu datoria iertată de stăpânul său. Era de fapt 1/600.000 din datoria datorată stăpânului de către primul servitor.

După ce a ieșit afară, sclavul acela s-a întâlnit cu un confrate de-al său, care-i datora o sută de dinari. El l-a înșfăcat și, în timp ce-l strângea de gât, i-a zis: Plătește ce-mi datorezi! Atunci confratele său a căzut la pământ și i-a zis: Mai ai răbdare cu mine și-ți voi plăti! Dar el n-a vrut, ci s-a dus și l-a aruncat în închisoare până va plăti ce este dator.

Și în cea de-a treia scenă, mânia regelui se aprinde rapid când află de lipsa de compasiune a slujitorului. Ca răspuns, regele își revocă iertarea și îl pedepsește pe slujitorul neiertător.

III. CONCLUZIA SAU EXPLICAȚIA PILDEI

Tot așa vă va face și Tatăl Meu ceresc dacă nu-l iertați fiecare, din inimă, pe fratele vostru. Ajungem acum la explicația pildei: **dacă nu-l iertați.**

Ce nu este iertarea:

1. Iertarea nu înseamnă a scuza comportamentul greșit al altora. Acela care scuza comportamentul altuia spune: „**nu este nici o problemă**”, și pare să sugereze că lucrul pe care l-a făcut o persoană nu a fost cu adevărat greșit, sau că pur și simplu nu a putut să facă altfel.

2. Iertarea nu este slăbiciune. Uneori, credem că a-i ierta pe alții este un semn de slăbiciune, sau de lașitate. Iertarea nu izvorăște niciodată din slăbiciune, ci mai

degrabă din putere și tărie de caracter. Pentru a ierta, este nevoie de o persoană care are răbdare și putere interioară.

3. Iertarea nu este doar o simplă uitare. A uita înseamnă a pierde amintirea unui lucru. Iertarea creștină este alegerea conștientă de a nu menționa prejudiciul suferit, de a nu-l relata și de a nu se gândi la el.

4. Iertarea nu este un simțământ, o experiența emoțională trecătoare.

Ce este iertarea: Ce înseamnă a ierta?

1. Iertarea este o hotărâre conștientă, luată în minte și în inimă, de a uita necondiționat ofensa produsă de altcineva, fără a ține cont de prețul acestei iertări.

2. Ea este o alegere conștientă, un act al voinței.

3. Este hotărârea de a nu te gândi la comportamentul greșit al cuiva, de a nu vorbi despre acel comportament și de a nu fi influențat de el.

Sunt două cuvinte grecești traduse cu verbul „a ierta”.

a. Primul, **afiemi**, înseamnă *a trece cu vederea, a nu lua în considerare, a nu ține cont*. Termenul este folosit pentru a descrie plățirea integrală, sau anularea datoriei cuiva (Matei 6:12; 18:27-32). Iertarea are un preț întotdeauna.

b. Celălalt cuvânt este **charizomai**, care înseamnă a acorda o favoare fără nici o răsplată, sau necondiționat. Acest termen sugerează că iertarea este un act al harului. Este un dar nemeritat, și nu poate să fie câștigat ca o răsplată (Luca 7:42, 43; 2 Corinteni 2:7-10; Efeseni 4:32; Coloseni 3:13).

Ambii termeni implică faptul că acela care iartă suportă anumite pierderi, sau dureri. Iertarea nu este un sentiment, pentru că dacă ar fi, atunci niciunul nu am ierta vreodată, pentru că niciunul dintre noi nu vom avea vreodată *chef să iertăm pe cineva care ne-a rănit*.

Deși iertarea nu este un simțământ, iar hotărârea de a ierta doare, vestea bună este că acest act conștient al voinței aduce schimbări în simțămintele noastre: primim pacea și bucuria interioară, care vin din împlinirea voii lui Dumnezeu.

Această pildă se pare că este o aplicare a Rugăciunii Domnului din Predica de pe Munte. Rugăciunea pe care o recităm îi cere lui Dumnezeu să ne ierte greșelile noastre împotriva lui Dumnezeu. Dar mai spune: **„Așa cum noi iertăm pe cei care ne-au greșit”**. Chiar dacă se poate aplica în general relațiilor noastre cu toată lumea, trebuie mai întâi să începă în corpul bisericii, cu frații. Singurul comentariu pe care îl face Isus despre această rugăciune minunată este că, dacă nu ierți altora greșelile lor împotriva ta, nici Tatăl tău Cereșc nu te va ierta.

Predica de pe Munte este adresată Bisericii și nu „*evreilor*”. Nu este o învățătură etică pentru lume. Este pentru noi. Domnul ne cere să ne iertăm frații și să-i iertăm fără nici o limitare. A ierta cere o decizie. Alegem să iertăm. Și, așadar, de ce trebuie să iertăm? Mai întâi pentru că Dumnezeu ne-a iertat, apoi pentru că resentimentele nu funcționează și, în sfârșit, pentru că avem nevoie de Dumnezeu să ne ierte.

Dacă vă luptați cu propriul spirit neiertător, aduceți-vă aminte că Dumnezeu v-a iertat și v-a răspuns cu bunătate. Ei bine, David a știut că: **„Domnul este îndurător și milostiv, îndelung răbdător și bogat în bunătate. El nu Se ceartă fără încetare, și nu ține mânia pe vecie. Nu ne face după păcatele noastre, nu**

ne pedepsește după fărădelegile noastre. Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât este de mare bunătatea Lui pentru cei ce se tem de El, cât este de departe răsăritul de apus, atât de mult depărtează El fărădelegile noastre de la noi.” (Psalmi 103:8-12).

CONCLUZIE

Dacă înțelegem aceste lucruri și dacă am primit iertarea lui Dumnezeu, ne este cu puțință să iertăm. Dacă încă ne întrebăm de ce trebuie să iertăm și să uităm, motivul cel mai convingător al iertării nu este faptul că persoana respectivă merită să fie iertată, ci cel că este necesar să o facem „*din pricina lui Hristos*”. El a plătit toată datoria către Tatăl pentru noi. Iertarea are un preț întotdeauna. ***Bunul Dumnezeu să ne ajute să apreciem acest fapt și să-l aplicăm și noi atunci când ni se cere.***

Ioan Sinitean

PREȚUIREA DRAGOSTEI - CE FACE POSIBILĂ PASIUNEA NOASTRĂ PENTRU ÎMPĂRĂȚIE

Text: *Luca 7:36-50; 1 Ioan 4:18,19; Rom. 5:8, Ioan 15:13*

Cuvântul de aur: *1 Ioan 4:19 „Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi.”*

INTRODUCERE

Scopul acestei lecții este de a discuta despre dragoste ca fiind motorul care ne propulsează pe calea vieții creștine. Puntea de legătură dintre această idee și titlul lecției este faptul că iubirea este cea care motivează o adevărată și consistentă pasiune pentru Împărăție.

Pasiunea pentru Împărăția Divină este cu siguranță o dimensiune adesea absentă din geometria bisericii contemporane. Unde sunt cetățenii Împărăției care au ambiții evlavioase pentru Împăratul lor? Unde sunt cetățenii Regatului care sunt împovărați de dorința aprigă de a aduce mai mulți fii în Împărăție prin evanghelizare și ucenicie? Unde sunt acei serioși cetățeni ai Împărăției care au ca prioritate creșterea în sfințenie și eliminarea din viața lor a păcatelor, pentru a deveni compatibili cu Regele lor și cerințele cetățeniei divine?

Cum se aprinde pasiunea cuiva pentru Împărăție? Răspunsul conform Scripturii este simplu. Nu se poate aprinde flacăra pasiunii prin propriile noastre resurse. Pasiunea este un dar și vine de sus, fiind pur și simplu răspunsul supranatural la ceea ce Dumnezeu a făcut pentru noi. Pasiunea pentru Împărăție vine ca reacție la iubirea lui Dumnezeu. Cheia este 1 Ioan 4:19, „*Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit mai întâi*”. Studiind textele propuse, vom descoperi ceea ce face posibilă pasiunea pentru Împărăție.

OBIECTIVE

- ❖ Să înțelegem că trezirea din somnul nostru spiritual este atât posibilă, cât și necesară.
- ❖ Să înțelegem că dragostea lui Dumnezeu este cea care ne face posibilă iubirea.
- ❖ Să înțelegem că dragostea este costisitoare, dar merită costul.

SCHIȚA

- I. DRAGOSTE OFERITĂ
 - II. DRAGOSTE ÎMPĂRTĂȘITĂ
-

ANALIZA

I. DRAGOSTE OFERITĂ

a. Dragostea lui Dumnezeu ne vede

- i. Luca 7:44 „*Apoi S-a întors spre femeie și a zis lui Simon: „Vezi tu pe femeia aceasta?...”*”
- ii. Există un înțeles dublu când Isus se întoarce către femeie și îl întreabă pe Simon: „*Vezi această femeie?*” Primul răspuns este aproape de prisos; evident că Simon o vede pe femeia respectivă. Întrebarea implicită, însă, este: „*O vezi cu adevărat așa cum o vede Dumnezeu?*” Ea este o fostă păcătoasă, acum iertată, dar Simon nu poate vedea aceasta.” (Grant Osborne)
- iii. Una dintre cele mai rele soarte pe care le-ar putea experimenta un om este să fie cvasi-invizibil pentru semenii săi. Într-o conversație pe care am avut-o recent cu un vagabond (homeless), el mi-a spus că, înainte de a merge la închisoare și de a fi eliberat și aruncat într-o viață de sărăcie și mizerie, nu mai văzuse niciodată oameni fără adăpost. A trecut chiar pe lângă ei, fără nici măcar să le sesizeze existența. Acum însă, fiind fără adăpost, el trăia tragedia de a fi invizibil tuturor, și simțea că astfel își pierde identitatea de apartenență la rasa umană.
- iv. Scriptura ne dezvăluie că ar trebui să fim uluiți de faptul că Dumnezeu ne vede și ne bagă în seamă: Psalmul 8:3-4 „*Când privesc cerurile – lucrarea mâinilor Tale – luna și stelele pe care le-ai făcut, îmi zic: Ce este omul, ca să Te gândești la el? Și fiul omului, ca să-l bagi în seamă?*” Șocul este că Dumnezeu ne vede. Și mai uimitor este faptul că, dacă suntem în Hristos, suntem lumina ochilor Săi (Ps.17:8, Zah.2:8).
- v. Dar dincolo de aceasta, Dumnezeu ne vede prin lentila lui Hristos. Un om a spus odată: „*Când te naști, arăți ca părinții tăi. Când mori, arăți ca deciziile tale.*” Am putea adăuga: „*când suntem în Hristos, arătăm ca Mântuitorul nostru*”.
- vi. Ce sentimente ai tu când te gândești la faptul că Dumnezeu te vede și te cunoaște mai bine decât te cunoști tu însuși?

b. Dragostea lui Dumnezeu ne oferă acces

- i. Mulți comentatori arată că era o practică obișnuită la astfel de banchete ca participanții să intre și să iasă după cum voiau. De aceea, nu era neapărat o problemă faptul că femeia păcătoasă s-a apropiat de Isus în timpul festivității, mai ales având în vedere că ea nu a comis nici o impolitete sau ofensă la adresa patronului evenimentului, Simon.
 - ii. Ceea ce este cu adevărat extraordinar este faptul că Isus, fiind Dumnezeu, a permis accesul unei păcătoase în preajma Ființei Sale, ilustrând astfel că Mântuitorul este accesibil oricui. Vechiul Testament ne expune condiția prealabilă pentru a intra în prezența lui Dumnezeu, și anume sfințenia. Psalmul 15:1-2 (un psalm al lui David) spune: *„Doamne, cine va locui în cortul Tău? Cine va locui pe muntele Tău cel sfânt? Cel ce umblă în neprihănire, cel ce face voia lui Dumnezeu și spune adevărul din inimă.”*
 - iii. Femeia în chestiune avea reputația de a fi o păcătoasă notorie. Simon este șocat că Isus, un bărbat sfânt, ar permite unei astfel de femei să-l atingă, pentru că l-ar face pe Isus necurat din punct de vedere ritualistic. Dar aceasta este marea veste a Evangheliei – Isus a venit pentru cei păcătoși, de aceea atunci când atingem cu credință *„țivul”* hainei Lui, nu-l întinăm, ci, prin plata jertfei de pe Calvar, El ne transferă sfințenia Sa.
 - iv. Evr.4:16 *„Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie.”* Dumnezeu, care locuiește într-o lumină inaccesibilă, ni s-a făcut accesibil nouă în Isus Hristos, din compasiune și mare dragoste. De aceea, putem veni cu încredere în fața tronului – locul din lumea antică unde Regele a luat decizii judicioase – pentru că este un tron al harului, unde găsim milă și grație divină de la Regele suprem.
 - v. Ce te împiedică să te apropii cu îndrăzneală de tronul Regelui?
- c. Dragostea lui Dumnezeu ne iartă datoria**
- i. Aceasta este o parte centrală a întâlnirii. Când Simon este șocat de Isus prin acceptarea în prezența Lui a femeii păcătoase, Domnul spune o pildă despre doi care, deși au fost datori vânduți, au primit iertarea datoriei lor. Pilda arată că dragostea pentru Domnul depinde de felul în care înțelegem iertarea.
 - ii. Din păcate, acest adevăr (al iertării păcatelor) nu este un motiv de bucurie în lumea noastră. Pentru unii oameni,

ideea că Dumnezeu ne iartă este lipsită de sens, deoarece ei se consideră a fi în mod fundamental buni și fără nevoia de fi iertați. Pentru alții, acest adevăr este lipsit de sens deoarece, în timp ce ei își dau acordul intelectual ideii răscumpărării prin credință și har, viețile lor sunt trăite cu mentalitatea că își plătesc datoria față de Dumnezeu singuri, și își câștigă astfel intrarea în Împărăția Cerurilor.

iii. Cele două adevăruri pe care nu le putem evita însă sunt următoarele:

1. Suntem cu adevărat păcătoși care merită mânia infinită a lui Dumnezeu
2. Dumnezeu a rezolvat problema păcatului în singurul fel posibil, trimițându-L pe Domnul Isus ca să plătească datoria noastră pe cruce. Datoriile noastre sunt achitate complet.

d. Dragostea lui Dumnezeu îl apără pe iubitul Său

- i. Pe măsură ce narațiunea continuă, Simon, în inima lui, îl atacă pe Isus într-un mod care o atacă implicit și pe femeia care-I căutase Prezența.
- ii. Simon crede că dacă Isus ar fi fost un profet, ar fi știut că femeia care-L abordase era o mare păcătoasă, și nu i-ar fi permis să se apropie de El. Cu alte cuvinte, femeia păcătoasă nu este aptă să se apropie de un bărbat sfânt. Isus răspunde, demonstrând nu numai faptul că știe cu cine are de a face și că este voia Lui directă să îi permită accesul, dar și că știe gândurile ascunse, nemărturisite, ale lui Simon, și o apără astfel pe femeie în fața acuzatorului ei.
- iii. Este demn de remarcat faptul că, în calitate de copii ai lui Dumnezeu și prin agenția Cuvântului și a Sfântului Duh, suntem convinși de păcat, dar nu acuzați de acesta. Cu alte cuvinte, Duhul lui Dumnezeu ne va arăta păcatele în viața noastră, dar o va face într-un mod care ne amintește că nu există nici o condamnare pentru cei care sunt în Hristos Isus. Apocalipsa 12 ne arată că Satana îi acuză pe sfinți zi și noapte. Pe de altă parte, ce face Isus în ceruri? Romani 8:34 ne spune că Isus este la dreapta Tatălui, mijlocind pentru noi. Slujirea lui Isus în acest moment este să ne apere împotriva acuzațiilor Satanei.
- iv. Cum crezi că ne privește Isus când păcătuim? Cum ne afectează faptul că deși Domnul cunoaște păcătoșenia noastră, El totuși mijlocește pentru noi la Tatăl, cerând ca să ni se impute nu necurăția noastră, ci perfecțiunea jertfei Sale și eficacitatea sângelui Său?

II.

DRAGOSTE ÎMPĂRTĂȘITĂ

a. *Dragostea noastră are ca rezultat îndrăzneala publică*

- i. Mat. 5:10 **„Ferice de cei prizoniți din pricina neprihănirii, căci a lor este Împărăția cerurilor!”** Trebuie să recunoaștem că în situația expusă în text, femeia păcătoasă este persecutată nu din cauza credinței ei în Domnul Isus, ci pentru că este o păcătoasă renumită. Credincioșii adevărați însă sunt chemați, pentru dragostea pe care o au pentru Dumnezeu, să fie martori în locuri publice, unde adesea vor fi persecutați pentru îndrăzneala lor. Această femeie a fost atrasă de Isus în acest cadru public. Opoziția pe care a primit-o de la alții, gândurile și privirile lor, nu au împiedicat-o să-și exprime adorarea și devotamentul față de Isus Regele.
- ii. Te-ai întrebat vreodată de ce ți-e frică să fii martor în public? Ți-e frică în campusul facultății să fii creștin? Ți-e frică să fii cel din grupul de prieteni care să le spună oamenilor să nu mai facă glume stupide sau să bârfească? Ți-e teamă să împărtășești Evanghelia la locul de muncă și te mulțumești doar cu scuza „Acțiunile mele sunt suficiente de sfinte și elocvente pentru a produce evanghelizare”? Soluția la această chestiune nu este una misterioasă, ci este clară pentru cei care au urechi să audă vocea lui Dumnezeu în Scriptură: 1 Ioan 4:18a **„În dragoste nu este frică, ci dragostea desăvârșită izgonește frica, pentru că frica are cu ea pedeapsa; și cine se teme n-a ajuns desăvârșit în dragoste.”** Frica îți domină viața pentru că dragostea este absentă. Iubirea ta pentru Dumnezeu este absentă. Pentru că îi iubești pe alții mai mult decât pe Dumnezeu, frica ta te domină mai degrabă decât dedicarea pentru Împărăție.
- iii. Care sunt ariile din viața ta care te împiedică să-ți mărturisești public credința? Care sunt temerile specifice care te rețin?

b. *Dragostea noastră are ca rezultat o ucenicie costisitoare*

- i. Mat. 13:44 **„Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu o comoară ascunsă într-o țarină. Omul care o găsește o ascunde și, de bucuria ei, se duce și vinde tot ce are și cumpără țarina aceea.”** Nu există Regat fără costuri. Slava în afară de suferință este calea Satanei. De aceea i-a oferit el lui Isus toate împărățiile pământului în schimbul unui moment de închinare. Dar Isus știa mai bine. Moartea lui Isus este în mod obiectiv ceea ce plătește prețul Împărăției. Pilda arată clar că slujitorii au fost iertați pe cheltuiala altcuiva. Dar, ca răspuns la mântuirea noastră obiectivă

- câștigată de Hristos, experiența noastră subiectivă de a-L urma pe Hristos este costisitoare.
- ii. Femeia exemplifică harul costisitor, ungând picioarele lui Isus cu parfumul extravagant de scump.
 - iii. **„Harul ieftin este predicarea iertării fără a cere pocăință, botezul fără disciplina bisericească, Împărtașania fără mărturisirea păcatelor și absolvirea fără reformare personală. Harul ieftin este credință fără ucenicie, mântuire fără cruce, har fără Isus Hristos, viu și întrupat.”** Dietrich Bonhoeffer.
 - iv. Iubirea, prin definiție, se sacrifică. Dacă nu ne sacrificăm pentru Împărăție, nu-l iubim în mod absolut pe Regele.
 - v. Cum poți descoperi acele lucruri pe care le iubești mai mult decât pe Dumnezeu? Care sunt acele arii din viața ta pentru care ești dispus să te sacrifici? Constituie ele oare obiectul adevăratei tale iubiri?

CONCLUZII

Care sunt semnele pasiunii? Mărturia publică și sacrificiul sunt cu siguranță semnele pasiunii. Acesta este modul de existență la care este chemat să subscrie creștinul autentic. Suntem chemați și capabili să trăim acest fel de viață, deoarece în dragostea lui Isus avem o rezervă infinită de **„combustibil spiritual”** care răspunde cerințelor pasiunii. Îl iubim pentru că El ne-a iubit mai întâi. Amin!

Marius Scurtu

PREȚUIREA SEPARĂRII - CE FACE POSIBILĂ MĂRTURIA ÎMPĂRĂȚIEI

Text: *Matei 13:24-30, 36-43, 47-52.*

Cuvântul de Aur: *Matei 25:32-33* „*Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărți pe unii de alții cum desparte păstorul oile de capre și va pune oile la dreapta, iar caprele la stânga Lui.*”

INTRODUCERE

Obiectivul principal al Domnului Isus la venirea Sa în lume a fost acela de a prezenta oamenilor Împărăția lui Dumnezeu, iar pentru a-i ajuta să înțeleagă acest concept complex, El îl simplifică, descriind Împărăția în pilde, în diferitele ei ipostaze, pentru a le stârni curiozitatea și a le trezi interesul față de această Împărăție a Cerurilor. Deoarece Împărăția Cerurilor este importantă pentru fiecare om din lume, El are o avertizare: Cine are urechi de auzit să audă!

OBIECTIVE

Să înțelegem că:

- ❖ În ciuda ideii că răul domină omenirea, Cuvântul ne învață că Dumnezeu este Stăpânul întregului Pământ și El îngăduie pentru o perioadă manifestarea Celui rău.
- ❖ Realul și imitația, binele și răul, coexistă în societatea noastră umană, însă în tensiunea dintre aceste două elemente, în final, binele va triumfa.
- ❖ Grija pe care o poartă Dumnezeu pentru cei buni se manifestă și prin tolerarea celor răi până la vremea separării de care ne vorbește această pildă.

SCHIȚA

- I. Un singur proprietar**
- II. Doi Semănători**
- III. Două tipuri de sămânță**
- IV. Două etape ale secerișului**
- V. Pilda năvodului**

I. UN SINGUR PROPRIETAR, v.24

Domnul Isus este proprietarul țarinei, al întregului pământ. În această pildă țarina nu este biserica, nici o anumită denominațiune religioasă, ci lumea, v.38. Cuvântul din original folosit este Cosmosul (Kosmos), universul material împreună cu locuitorii acestuia.

Dreptul de proprietate asupra pământului derivă din faptul că:

- a. El este CREATORUL pământului: Ioan 1:1-3, Ps.89:11, 102:25, 119:90.
- b. El este POSESORUL pământului: Ps.24:1-2 „*Al Domnului este pământul cu tot ce este pe el, lumea și cei ce o locuiesc.*”
- c. El este RĂSCUMPĂRĂTORUL pământului și, în fapt, al universului, atât al oamenilor cât și al Terrei, al întregii creații: Romani 8:20-23, Col. 1:19-20.

II. DOI SEMĂNĂTORI

A. Fiul Omului

Am văzut că Fiul Omului este proprietarul țarinei care reprezintă lumea. Prin urmare, El are dreptul de a dispune de țarină după cum voiește, El o lucrează și este tot timpul conectat activ la ceea ce se întâmplă în țarină.

- a. El are inițiativa de a cultiva țarina, v.24
- b. El seamănă sămânța bună, v.24b, 26.
- c. El protejează cultura pentru a nu fi distrusă, v.29.

B. Diavolul

În această pildă, satan este descris ca un inamic, unul cu intenții ostile, care face ceea ce face din ură pentru reușita gospodarului. Scriptura ni-l prezintă în general ca unul care imită, pentru a duce în eroare oamenii.

- a. Este un impostor, a semănat neghină pe când dormeau (se odihneau) oamenii, v.25,
- b. A intrat ilegal pe proprietatea altcuiva, v.25b,
- c. A plecat fără să îi pese de urmările faptei lui, v.25c.

III. DOUĂ TIPURI DE SĂMÂNȚĂ

La acest punct, observăm nuanța diferită pe care o dă Domnul acestei pilde comparat cu pilda semănătorului de la începutul capitolului 13. Acolo, sămânța este Cuvântul, aici, sămânța sunt fiii Împărăției. De aceea, fiecare pildă trebuie înțeleasă în mod separat. Cel mai important lucru este că Domnul Isus a explicat

atât prima pildă, cât și aceasta care o studiem astăzi și ne ajută să evităm confuziile care ar putea să apară.

A. Fiii Împărăției

- a. Reprezentați de sămânța cea bună, ei au privilegiul de a fi semănați de Fiul Omului, v.37
- b. Au în ei putere de germinare, au în ei viață, v.26a,
- c. Rodesc, fiecare aduce roadă după capacitatea sa, ceea ce face posibilă atât perpetuarea speciei, cât și multiplicarea lor v.26b.

B. Fiii Celui rău

Aceștia sunt semănați în țarină în mod fraudulos și beneficiază de providența lui Dumnezeu care o arată față de toți oamenii (Matei 5:45): „*El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni, și dă ploaie peste cei drekți și peste cei nedrekti.*” Ei sunt numiți:

- a. *Neghina*. Cuvântul din limba Greacă pentru neghină este „*zizanon*”, de la care avem probabil cuvântul „*zâzanie, zizanie*”. Știm despre neghină că este o plantă asemănătoare cu grâul atât la pai, cât și la spic, dar cu boabe negre. DEX o definește în felul următor: „*Plantă din familia graminaceelor, perenă, cu frunze liniare, alungite, cu spicul asemănător cu cel al pirului, cultivată ca plantă furajeră și ornamentală. Mai este cunoscută și sub denumirea de mohor*”.
- b. *Cei ce săvârșesc nelegiuirea*. Acești oameni au fost „*plantați*” printre fiii luminii de Diavolul, ca să facă lucrarea lui, să producă roadele lui, adică zâzanie, discordie și altele asemenea, iar ei s-au achitat cu brio de sarcina încredințată. De aceea sunt numiți nelegiuți.

IV. DOUĂ ETAPE ALE SECERIȘULUI

Domnul Isus le explică ucenicilor că secerișul este sfârșitul veacurilor (v.39). Așa după cum în agricultură există un început și un sfârșit de sezon, tot așa este și cu Împărăția cerurilor, are un început și un sfârșit. La seceriș are loc marea separare, a celor buni de cei răi, a neghinei de grâu.

A. Distrugerea neghinei

Neghina nu are parte de același tratament ca grâul, ci ea este:

- a. *Smulsă din pământ*, pentru a nu-l mai contamina. În timp ce grâul este o plantă anuală, neghina, sau zizania, este o plantă perenă, odată plantată încolțește an după an.
- b. *Legată în snopi*. Este o „*legătoare*” a păcatului, care îi ține pe oameni robii Celui rău (Luca 13:16). De asemenea, Scriptura ne

spune că spre finalul istoriei, Diavolul va avea parte de același tratament, va fi legat pentru perioada Mileniului (Apoc.20:2).

- c. **Aruncată în foc.** Acest foc este descris ca un proces constant și fără sfârșit. Acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților (V.42).

B. Recoltarea grâului în grânarul lui Dumnezeu,

În timp ce adunarea neghinei are o conotație negativă, atât în expunere cât și în procesul propriu zis, grâul beneficiază de un tratament diametral opus acesteia.

- a. **Adunat cu grijă,** v.30b,
b. **Adunat în grânarul lui Dumnezeu,** sau Împărăția Tatălui lor, v.30c, 43.
c. **Adunat pentru răsplătire.** Acolo cei ce sunt grâul vor străluci ca soarele.

V. PILDA NĂVODULUI

În versetele 47-50, este reiterat același aspect al Împărăției cerurilor. Năvodul adună tot felul de pești, adună tot ce prinde în cale. La sfârșitul procesului, se face separarea peștilor, unii sunt puși în vase, iar alții sunt aruncați afară.

CONCLUZII

1. Această pildă aduce o anumită lumină pentru cei care se întrebă de ce îngăduie Dumnezeu răul în lume ca să afecteze pe cei care vor să fie morali, etici, religioși și credincioși. El face lucrul acesta pentru a demonstra că oamenii pot duce o viață curată chiar în mijlocul influenței Celui rău.
2. Procesul separării grâului de neghină nu este lăsat la latitudinea umanului, pentru că omul poate greși în acest proces și în același timp nu cunoaște momentul când trebuie făcută această separare. Dumnezeu iubește fiecare fir de grâu așa de mult încât mai degrabă suferă să vadă o holdă pestrițată cu neghină, dar să dea o șansă fiecărui fir de grâu să rodească, să-și atingă potențialul maxim.
3. În acest capitol ucenicii Îl întrebă pe Domnul Isus de ce le vorbește în pilde, iar El le spune că lor le-a fost dat să cunoască tainele Împărăției cerurilor, însă altor oameni nu le-a fost dat, deoarece nu vor să primească această învățătură nouă despre Împărăția Cerurilor. De aceea El îi avertizează de două ori în acest capitol cu expresia „*cine are urechi de auzit să audă*”. Adică fiecare persoană care simte nevoia de a fi instruită în cunoașterea Împărăției, să acorde atenție celor spuse de El și va deveni un om credincios care la sfârșitul veacurilor, la marea separare, va fi pus în grânarul lui Dumnezeu.

Cristi Bradu

PREȚUIRE ROADEI - CE FACE POSIBILĂ GLORIFICAREA LUI DUMNEZEU

Text de studiu: *Luca 13:6-9; Ioan 15:1-11*

Versetul de aur: *Ioan 15:8* „Dacă aduceți mult rod, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit; și voi veți fi astfel ucenicii mei.”

INTRODUCERE

În lecția de astăzi avem două pilde spuse de Domnul Isus Hristos prin care ni se expune perspectiva importanței rodirii în Împărăție. Este de notat faptul că în amândouă pildele Dumnezeu este prezentat ca Suveranul ce este în control și face totul după voia Sa. El pregătește toate condițiile pentru rodire și pe drept caută rod. Vom vedea în urma studierii acestor pilde cât de important este rodul generat pentru gloriificarea Celui ce ne-a chemat la Împărăție. E important că noi, cei chemați la Împărăție, să apreciem harul care ni s-a făcut și să aducem rod spre slava Sa.

OBIECTIVE

- ❖ Să înțelegem că am fost chemați la mântuire pentru a glorifica pe Dumnezeul Mântuirii noastre
- ❖ Să învățăm că un mod de a-I aduce glorie este rodirea și de aceea să dorim să aducem rod
- ❖ Să conștientizăm faptul că numai în dependență de El vom putea rodi spre slava Sa
- ❖ Să învățăm să trăim în așa fel încât zilnic roada produsă să aducă slavă Domnului nostru

SCHIȚA

- I. Scopul chemării – rodirea: Luca 13:6-7**
- II. Sursa rodirii – proprietarul: Luca 13: 8-9 și Ioan 15:1-2**
- III. Securitatea apartenenței – proslăvirea Tatălui: Ioan 15:3-7**
- IV. Subiectul proslăvirii – Suveranul Împărăției: Ioan 15:8-11**

ANALIZA

În prima pildă este vorba despre un proprietar al unei vii care a sădit în grădina sa un smochin. Deși a creat toate condițiile necesare rodirii, când a sosit vremea pentru rod, smochinul nu a produs roadă. După intervenția grădinarului, smochinul nu este tăiat și aruncat în foc, ci în schimb i se îmbunătățesc condițiile în scopul rodirii și i se mai dă timp de un an pentru a rodi.

În a doua pildă Domnul Isus Hristos se identifică pe Sine ca fiind Vița, Tatăl Ceresc – vierul, iar cei ce aparțin Împărăției cu mlădițele viei. Ni se subliniază de câteva ori modul prin care mlădițele pot aduce roadă: numai rămânând în viță! Toată roada adusă de mlădițe se datorează Viei și via în totalitatea ei trebuie să aducă beneficiu Vierului. Rodul adus de mlădițele ce sunt în Viță va fi spre slava proprietarului, nicidecum spre slava proprie.

Sunt câteva lecții clare pe care trebuie să le învățăm din aceste două pilde:

I. SCOPUL CHEMĂRII – RODIREA ÎN HRISTOS (Luca 13:6-7)

Am fost chemați în Împărăție pentru a produce rod. Dumnezeu, Vierul, a tăiat și abandonat poporul ales, pentru o perioadă, și aceasta pentru că nu a produs rodul scontat. Noi, neamurile, am fost strămutate din împărăția întunericului în Împărăția Sa glorioasă pentru a servi de slavă gloriei Sale prin aducerea rodului. În epistola lui Pavel către Romani ni se explică foarte frumos cum Dumnezeu care este bogat în îndurare a ales ca pentru o perioadă să-și desfășoare planul Său cu biserica, între neamuri pentru a-și culege slavă! El prin har ne-a mântuit, prin credință, pentru a-I aduce slavă printr-o rodire corespunzătoare la timpul potrivit.

II. SURSA RODIRII – DUHUL LUI HRISTOS (Lc.13:8-9; In.15:1-2)

Nimeni în Împărăția Domnului nu poate produce roadă prin puterile sale proprii. În epistola către Galateni, text foarte cunoscut de noi, ni se spune că Roada Duhului este produsă în noi. Ceea ce noi putem face este să nu purtăm de grijă firii pământești, ca această să nu se războiască cu duhul, și astfel să producă roadă de care să nu ne fie rușine. Trebuie să ascultăm în totalitate de Duhul Sfânt pentru ca El să producă roada Sa binecuvântată în noi, spre slava Tatălui Ceresc care ne-a răscumpărat cu un preț așa de mare. Fiecare din noi avem datoria să permitem Duhului Sfânt să producă roada Sa în noi.

III. SECURITATEA CELOR CE RODESC – RĂMÂNAREA ÎN HRISTOS (Ioan 15:3-7)

Ceea ce ne dă siguranță și garanție sunt promisiunile Domnului Împărăției. Avem asigurată această apartenență de însuși Stăpânul Suveran. El este cel ce ne-a promis că nimeni nu poate să ne smulgă din mâna Sa atotputernică. Singura

noastră preocupare trebuie să fie proslăvirea Suveranului. Știm cum putem să Îl glorificăm, dar trebuie ca zilnic să o facem, în fiecare aspect al vieții noastre.

IV. SUBIECTUL PROSLĂVIRII – SUVERANUL ÎMPĂRĂȚIEI ce ne-a plasat în Hristos (Ioan 15:8-11)

Știind că El este cel ce a inițiat și împlinit transformarea noastră din copii ai întunericului în fii ai luminii trebuie să-L proslăvim. El este Suveranul și El trebuie să fie subiectul proslăvirii noastre. Sunt mulți idoli care doresc să ia locul Suveranului. Cuvântul Lui Dumnezeu ne învață aceste lucruri și noi nu suntem în necunoștință, dar trebuie să fim foarte atenți și vigilenți să nu fim înșelați și să aducem slavă cui nu se cuvine. Domnul nostru este Suveranul Împărăției și numai Lui i se cuvine toată slava și închinarea. Roadele pe care El le produce în viața noastră trebuie să fie și sunt numai spre slava Sa.

CONCLUZII

Dumnezeu ne-a mântuit pentru a-L proslăvi pe El. Nu meritam un har așa de mare, dar El, care este bogat în îndurare ne-a mântuit și mai mult, produce rod în viața noastră pentru ca El să fie proslăvit.

Înțelegând harul mare care ni s-a făcut nu v-om avea nici o problemă în a-L glorifica. Scopul trăirii noastre este să-L slăvim pe El.

Faptul că știm că Îi aparținem și că nimeni nu ne poate smulge din mâna Lui cea puternică, trebuie să fie un imbold la a-I aduce slavă prin rodirea cerută și să nu trăim pentru fire. El ne ține în mâna Sa și Lui i se cuvine slavă și onoare.

Roadele produse de Duhul Sfânt trebuie manifestate zilnic. În fiecare zi dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credințioșia, blândetea și înfrânarea poftelor să fie vizibile în viețile în viețile noastre pentru ca cei din jurul nostru să le vadă și în ziua cercetării lor să-L slăvească pe Suveranul!

Mike Lozneau

PREȚUIREA SUFLETELOR – CE FACE POSIBILĂ ACTIVITATEA DE EVANGHELIZARE PENTRU ÎMPĂRĂȚIE

Text de citit: *Luca 15:1-32*

Cuvântul de aur: *Matei 16:25, 26* „Pentru că oricine va vrea să-și scape viața o va pierde, dar oricine își va pierde viața pentru Mine o va câștiga. Și ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul? Sau ce ar da un om în schimb pentru sufletul său?”

INTRODUCERE

Sufletul uman este de mare preț înaintea Domnului. El este de multe ori neglijat în favoarea trupului, și de aceea relația vitală a sufletului cu duhul omului este neglijată sau inexistentă. În Împărăția lui Dumnezeu însă, și trupurile, și sufletele, și duhurile oamenilor sunt importante și Dumnezeu le cercetează, le duce la pocăință și are grijă de ele.

OBIECTIVE

- ❖ Să privim la felul în care Domnul nostru Isus Hristos prețuiește sufletele.
- ❖ Să ne dezvoltăm capacitatea de a aprecia sufletele oamenilor mai mult.
- ❖ Să înțelegem că suntem chemați să facem evanghelizare ca astfel cei rătăciți să ajungă în posesia mântuirii sufletelor lor.

SCHIȚA

- I. **Problema majoră a omului: RĂTĂCIREA, RUINA, RISIPIREA**
- II. **Intervenția grandioasă a lui Dumnezeu: PARDONAREA, PURTAREA, PRIMIREA**
- III. **Darul CREDINȚEI și al POCĂINȚEI**
- IV. **MOTIVAȚIA evanghelizării**

ANALIZA

I. Problema majoră a omului: RĂTĂCIREA, RUINA, RISIPIREA

Problema majoră a omului nu este una legată de condiția lui economică sau socială sau culturală, ci este una legată de relația lui cu Creatorul. Omul s-a **RĂTĂCIT**, s-a **RUINAT** prin îndepărtare de Dumnezeu, și este **RISIPIT**, în pericol să piară. Păcatul este descris ca **rătăcire** în multe texte ale Scripturii:

Isaia 53:6 *Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui...*

Ezechiel 34:6 *Turma Mea rătăcește pe toți munții și pe toate dealurile înalte; oile Mele sunt risipite pe toată fața țării și nimeni nu îngrijește de ele, nici nu le caută.*

Matei 9:35-38 *Isus străbătea toate cetățile și satele, învățând pe norod în sinagogi, propovăduind Evanghelia Împărăției, și vindecând orice fel de boală și orice fel de neputință, care era în norod. Când a văzut gloatele, I s-a făcut milă de ele, pentru că erau necăjite și risipite, ca niște oi care n-au păstor. Atunci a zis ucenicilor Săi: „Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii! Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui.”*

1 Petru 2:25 *Căci erați ca niște oi rătăcite. Dar acum v-ați întors la Păstorul și Episcopul sufletelor voastre.*

Domnul Isus arată prin aceste trei pilde pe de o parte că valoarea sufletelor pierdute este mare și merită căutate și găsite; pe de altă parte ne arată că mântuirea păcătosului constă în găsirea lui, în întoarcerea lui la Dumnezeu.

II. **Intervenția grandioasă a lui Dumnezeu: PARDONAREA, PURTAREA, PRIMIREA**

Banul pierdut rămâne o valoare în sine... El trebuie căutat în casa în care s-a pierdut... Oaia pierdută necesită deplasarea Păstorului și căutarea ei în locurile unde a ajuns prin înstrăinare.

Fiul pierdut e ajutat să se reîntoarcă **cu adevărat** la casa părintească prin faptul că i se dă partea de avere și este lăsat să acționeze independent până își dă seama că este pe calea distrugerii. Între timp, povara păcatului său este purtat în inimă și suflet de amărătul tată, rămas în urmă la vatră. Am putea spune că părintele „**ÎL POARTĂ**” în toată această perioadă. Atunci își aduce aminte de casa tatălui și decide să răspundă dragostei tatălui venind înapoi. Revenind acasă, este **PARDONAT** (iertat) și **PRIMIT** cu efuziune și mare bucurie, ca unul într-adevăr întors din morți!

III. **Darul CREDINȚEI și al POCĂINȚEI**

- **Pocăința** este descrisă ca venirea în fire: Recuperarea unei gândiri duhovnicești, corecte, ce ne determină și ajută să revenim la Tatăl ceresc.
- **Credința** este descrisă ca un dar, ce aduce cu sine încrederea în bunătatea Tatălui care îi primește înapoi pe cei ce își recunosc rătăcirea și vin la el.

IV. **MOTIVAȚIA evanghelizării**

- Valoarea celor pierduți;
- Veselia Cerului, a îngerilor, și noastră, a tuturor celor salvați, când un suflet se pocăiește;
- Viața nouă primită în dar după întoarcere, o viață de demnitate datorită restaurării în privilegiile casei părintești regale;

- Veșnicia devenită moștenire legală, simbolizată de masa familiei ce a ajuns din nou întregită prin întoarcerea fiului pierdut.

CONCLUZII

Domnul nostru ne-a arătat prețuirea ce El o are pentru sufletele umane când a declarat că El „*a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut*” (Luca 19:10).

Fariseii nu au prețuire pentru sufletele oamenilor, ci au prețuire pentru ritualuri religioase.

Cei ce au ajuns înapoi în Casa Tatălui își arată mulțumirea ce o au prin faptul că ajung să prețuiască și ei pe cei pierduți și să îi asiste în întoarcerea lor la Dumnezeu.

Viorel Filip

PREȚUIREA PURITĂȚII – CE FACE POSIBILĂ PĂSTRAREA ÎN NECONTAMINARE PENTRU ÎMPĂRĂȚIE

Text: *Matei 13:31-33; 1 Timotei 4:1-5; 1 Corinteni 5:6-7*

Cuvântul de aur: *Plângeri 4:1a* „*Vai, cum s-a înnegrit aurul și cum s-a schimbat aurul cel curat!*”

INTRODUCERE

Pildele au fost modalitatea Domnului Isus de a transmite credincioșilor adevăruri importante referitoare la Împărăția lui Dumnezeu, pe care El a venit să ne-o ofere. Împărăția începe în viața celor ce primesc Cuvântul Domnului. Această Împărăție are potențialul să crească și să se extindă în toată lumea.

Dar există și o realitate ce periclitează condițiile ce Dumnezeu le oferă în Împărăția Lui, atâta vreme cât aceasta este în faza în care aparține de domeniul lăuntric al omului și de domeniul Bisericii ca entitate a Împărăției la nivel de societate umană. Pericolul este cel al coruperii individului ce aparține Împărăției și al contaminării Bisericii unde astfel de indivizi corupți se află și funcționează. Chemarea lui Dumnezeu este la practicarea separării de tot ceea ce contaminează. Este o chemare ce se aplică atât la nivel de individ cât și la nivel de Biserică.

Trăirea în puritate este una din cele mai importante cerințe pe care Dumnezeu le are pentru cei răscumpărați.

OBIECTIVE

- ❖ Să înțelegem că din moment ce am fost chemați la Împărăție, Domnul așteaptă să ne înrolăm cu toată seriozitatea în sfințire, atât la nivel individual cât și la nivel de comunitate bisericească;
- ❖ Să prețuim această chemare și, ca oameni ai Împărăției, să practicăm separarea de tot ceea ce poate contamina viața noastră;
- ❖ Să prețuim această chemare și, ca Biserică (chemată să fie fără pată și zbârcitură), să practicăm separarea biblică de alte entități eclesiastice ce nu practică separarea biblică.

SCHIȚA

- I.** *Creșterea impetuoasă a Împărăției*
- II.** *Contaminarea continuă a Împărăției*

ANALIZA LECȚIEI

I. Creșterea impetuoasă a Împărăției

a. Păsările ce se cuibăresc în Copacul Împărăției

Domnul ne spune că grăunțele de muștar poate fi un simbol așa de potrivit pentru Împărăția lui Dumnezeu, deoarece deși este foarte mic, din el se dezvoltă un copac așa de mare! Copacul extrem de mare care oferă adăpost păsărilor cerului este subiectul capitolului patru din Cartea profetului Daniel. Acolo el reprezintă împărăția lui Nebucadnețar. În Pilda Domnului Isus reprezintă Împărăția lui Dumnezeu.

Deși Evanghelia este o sămânță ce pare așa de mică și neînsemnată, totuși în ea rezidă puterea lui Dumnezeu de mântuire (Romani 1:16-17). Cei ce primesc sămânța sunt parte a Împărăției lui Dumnezeu. În timp sămânța crește... Crește la nivel individual și crește la nivel comunitar (Biserica Domnului). Dar, așa cum în pomul ce se naște din sămânța de muștar vin păsările să își facă cuiburi, tot astfel în Copacul Împărăției lui Dumnezeu vin agenți distrugători și își fac cuiburi!

În pilda cu Semănătorul ce aruncă sămânța pe pământ, păsările cerului sunt identificate a fi agenții celui rău ce fură sămânța (Cuvântul), așa ca omul ce a fost expus la Cuvânt să nu beneficieze de puterea Cuvântului Divin (Matei 13:1-19).

Mesajul acestei pilde este că, deși mesajul Împărăției se extinde în toată lumea prin Biserică și are efect mare, în timp, agenții celui rău se cuibăresc în biserică și aduc stricăciune peste tot.

Domnul ne îndeamnă la a fi vigilenți și a identifica învățăturile demonice ce se infiltrează și distrug din interior bisericile creștine.

A. Sectele eretice

B. Mișcarea charismatică

C. Biserica emergentă

D. Biserica ce acceptă Evanghelia Justiției Sociale, cea care promovează

Critica Teoretică a Rasismului, etc.

Apostolul Pavel avertizează că învățăturile demonilor vor penetra bisericile și le vor aduce multă distrugere (1 Timotei 4:1-5)

b. Aluatul ce cuprinde plămădeala

În a doua pildă, ce este perechea celei cu sămânța de muștar (Pilda celor trei măsuri de plămădeală), Domnul ne avertizează că păcatul care nu este întâmpinat cu disciplinare va penetra la rândul lui Bisericile Domnului și va cauza pierderi ireparabile.

Aluatul este asociat în Scriptură cu agentul păcatului (1 Corinteni 5:6-7), ce poate crea pierderi masive în lucrarea Domnului dacă nu este identificat și eliminat. Așa cum aluatul se extinde și cuprinde plămădeala întregă, tot așa

păcatul unora ce refuză pocăința și îndreptarea va cuprinde în final tot trupul bisericii care nu practică disciplina bisericească.

Domnul îi cheamă atât pe credincioșii Săi, cât și bisericile Sale la sfințenie, la separare și la veghere în vederea detectării aluatului și la eliminarea acestuia înainte de a cuprinde toată plămădeala.

Ceea ce Domnul Isus transmite prin cele două pilde este că învățăturile demonice și nelegiuirea vor fi prezente în bisericile de la vremea sfârșitului până acolo că aceste biserici vor fi complet contaminate (cf. Apocalipsa 2-3).

CONCLUZIE

Cei răscumpărați de Domnul sunt chemați să trăiască în sfințenie și separare. La fel sunt chemate toate bisericile Domnului.

Cei ce dau atenție acestei chemări vor avea parte de Răpirea Bisericii. Ceilalți vor rămâne cu instituții eclesiastice ce s-au îndepărtat de Cuvântul Domnului și vor avea parte de distrugerea ce vine peste tot pământul, din pricina nelegiuirii care ajunge la culme.

Daniel Chiu

PREȚUIREA SEMENULUI – CE FACE POSIBILĂ EVIDENȚIEREA DRAGOSTEI DE APROAPELE A CELOR DIN ÎMPĂRĂȚIE

Text: *Luca 10:25-37*

Cuvântul de Aur: *Marcu 12:30-31* „...«Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău, și cu toată puterea ta»; iată porunca dintâi. Iar a doua este următoarea: «Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.» Nu este altă poruncă mai mare decât acestea.”

INTRODUCERE

În Vechiul Testament, Dumnezeu a cerut celor ce aparțineau poporului Său să iubească pe Domnul (Deuteronom 6:4-5) și să iubească pe aproapele lor (Levitic 19:18). Iubirea pentru Domnul nu a fost chestionată de cei interesați să fie pe placul lui Dumnezeu. Când a venit însă vorba de iubirea aproapelui, aici interpretările au produs o atmosferă caracterizată de obscuritate cu privire la ceea ce Dumnezeu cerea prin această poruncă. Unii au concluzionat că Dumnezeu cere să iubim pe cel ce ne este apropiat și că suntem justificați să urâm pe cei ce ne dușmănesc (cf. Deuteronom 23:6). Domnul face aluzie la o astfel de interpretare în Predica de pe Munte (Matei 5:43). Dar așa cum s-a întâmplat în Predica de pe Munte că El a corectat o astfel de concepție, așa a făcut-o și în circumstanțele în care a spus pilda Samariteanului milostiv.

În fața Domnului se afla un învățător al Legii care voia să vadă cum interpretează Domnul nostru cerințele Scripturii, inclusiv cea care cere iubirea aproapelui. Răspunsul Domnului întrece orice așteptare omenească, și dovedește din nou divinitatea Învățătorului nostru.

OBIECTIVE

- ❖ Să învățăm că a îl iubi pe aproapele este o cerință nu teoretică, ci practică;
- ❖ Să învățăm cine este aproapele nostru;
- ❖ Să învățăm că nu există nici un fel de scuză în respingerea împlinirii acestei cerințe divine.

SCHIȚA

- I. O întrebare
- II. O precizare

- III. **O orientare**
- IV. **O explicitare**
- V. **O îndemnare**

ANALIZA

I. O ÎNTREBARE

Învățătorul Legii s-a apropiat de Domnul Isus cu intenția de a-L ispiti. Îl numește pe Domnul „învățător”. Nu cu convingerea că Isus este Învățătorul prin excelență, ci cu dorința de a-L testa, cu dorința de a vedea dacă Isus are răspunsuri la întrebările unde ceilalți învățători sunt în ceață. Întrebarea lui este: „*Ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?*”

Întrebarea aceasta este pe buzele multor oameni! Toți vor să știe ce anume se cere de la ei pentru a intra în Împărăția lui Dumnezeu! Toți au concepția greșită că trebuie să facă anumite lucruri, ceva...

Domnul Isus a abordat această concepție și a spus celor interesați ce „*să facă*”!
Ioan 6:27-29

II. O PRECIZARE

La întrebarea învățătorului Legii, Domnul răspunde inițial cu o întrebare: „*Ce este scris în Lege? Cum citești în ea?*” Dacă oamenii ar citi cu atenție Cuvântul lui Dumnezeu, ar avea răspunsul la toate întrebările, inclusiv la cea care are ca subiect intrarea în Împărăția lui Dumnezeu.

Domnul nostru a călăuzit pe toți oamenii în direcția a ceea ce este scris, a ceea ce Dumnezeu ne-a spus în Cuvântul Său. Orice dezbateră, orice învățătură, orice doctrină a credincioșilor trebuie să se bazeze pe ceea ce este scris.

Când Domnul Isus îl întreabă dacă a citit cu atenție în Lege, interlocutorul lui abordează cele două porunci care sunt esența relației omului cu Dumnezeu.

III. O ORIENTARE

Învățătorul Legii orientează discuția sau dezbateră lor spre porunca iubirii lui Dumnezeu și spre cea a iubirii aproapelui. El înțelege că cele două sunt legate una de alta. Domnul preia răspunsul său și îi spune că dacă cineva împlinește aceste două porunci intră în posesia vieții veșnice!

Când suntem confrunțați cu cerințele lui Dumnezeu, trebuie să știm că Dumnezeu nu acceptă decât perfecțiunea. Ori noi, fiind păcătoși, nu putem atinge perfecțiunea în nici un caz. De aceea orice am face, oricât ne-am strădui, nu vom putea împlini cerințele lui Dumnezeu pentru a intra pe baza lor în Împărăția lui Dumnezeu (cf. Luca 19:18-27).

În loc să recunoască faptul că el nu poate împlini poruncile lui Dumnezeu și în loc să primească lumină mai departe, învățătorul Legii, care voia ca și tânărul

bogat să se îndreptățească înaintea Domnului (auto-îndreptățirea), vine cu o nouă întrebare: „**Și cine este aproapele meu?**”

IV. O EXPLICITARE

Pilda cu Samariteanul milostiv este una ce face cele două porunci și mai grele, din moment ce cel căzut între tâlhari este unul ce disprețuia pe samariteni și îi considera cu totul nevrednici de Dumnezeu și de Împărăția lui Dumnezeu (Ioan 4:9).

Prin această pildă, Domnul Isus arată că Dumnezeu schimbă inima oamenilor prin nașterea din nou: A schimbat inima acelui samaritean și l-a făcut să iubească pe dușmanii lui (cel căzut îi era potrivnic).

V. O ÎNDEMNARE

La noua întrebare a Domnului: „**Care din aceștia a dovedit că este aproapele celui căzut între tâlhari?**”, învățătorul Legii răspunde corect și îl identifică pe samaritean ca fiind aproapele celui căzut. Întrebarea învățătorului Legii era: „**Cum identific pe acela ce are dreptul să se numească aproapele meu?**” Pilda Domnului însă pune accentul pe faptul că eu sunt aproapele, nu altul... Eu sunt aproapele celui ce este lângă mine și are nevoie de dragoste și ajutor.

Domnul schimbă subiectul: de la întrebarea „**cine este aproapele meu?**”, El vine cu precizarea că noi suntem aproapele oricărui om căzut în nevoie. Noi trebuie să fim aproapele oricând ni se ivește ocazia.

Domnul aștepta ca interlocutorul lui să recunoască faptul că nu este în stare să răspundă ca și Samariteanul milostiv la nevoia dușmanului său, și de aceea să ceară lumină mai departe. Dar nu a făcut-o!

CONCLUZIA

Porunca divină, adresată tuturor oamenilor, de a-L iubi cu toată inima pe Dumnezeu și de a-l iubi pe aproapele, este imposibil de împlinit de către unul care nu este născut din nou. Iubirea jertfitoare este o realitate a împărăției lui Dumnezeu și este caracteristică pentru cei ce au intrat deja în împărăție prin nașterea din nou! Cetățenii Împărăției vor avea ochii deschiși și inima deschisă pentru cei căzuți în nevoi, se vor apropia de aceștia, vor cheltui pentru ei ca și aceștia să ajungă să cunoască viața din belșug adusă de Domnul Isus, Mântuitorul tuturor oamenilor.

Daniel Chiu

PREȚUIREA PREVEDERII - CE FACE POSIBILĂ ÎMBOGĂȚIREA PENTRU ÎMPĂRĂȚIE

Text: *Luca 16:1-13;12:13-22*

Cuvântul de aur: *Mat.6:19-20* „Nu vă strângeți comori pe pământ, unde le mănâncă moliile și rugina și unde le sapă și le fură hoții; ci strângeți-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile și rugina și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură.”

INTRODUCERE

A fi prevăzător este o calitate a omului înțelept. De multe bătăi de cap și complicații ulterioare scapă cel prevăzător! De exemplu, dacă ne schimbăm cauciucurile uzate vara și nu așteptăm până la căderea primei zăpezi, când toată lumea aleargă la atelier, suntem tare câștigați. În multe dintre pildele Sale, Domnul Isus ne învață să fim prevăzători (pilda celui ce zidește un turn, pilda împăratului ce pleacă la război etc.).

OBIECTIVE

- ❖ Să învățăm să fim prevăzători.
- ❖ Să înțelegem valoarea lucrurilor.
- ❖ Să învățăm să nu risipim valorile ce le avem.
- ❖ Să facem diferența între a fi prevăzător în cele materiale și cele spirituale.

SCHIȚA

- A. Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina**
 - a. *Circumstanțele pildei*
 - b. *Desfășurarea pildei*
 - c. *Învățătura pildei*
- B. Pilda ispravnicului necredincios**
 - a. *Circumstanțele pildei*
 - b. *Desfășurarea pildei*
 - c. *Învățătura pildei*
- C. Asemănarea și diferența între cele doua pilde**

ANALIZA

- I. PILDA BOGATULUI CĂRUIA I-A RODIT ȚARINA Luca 12:13-21**
 - a. **Circumstanțele pildei (Luca 12:13-15)**

Domnul Isus învăța noroadele, când cineva din mulțime Îl întrerupe și-i cere să-l ajute într-o problema de moștenire. Răspunsul Domnului șochează: „*cine m-a pus pe Mine judecător s-au împărțitor peste voi?*”

Deși justiția socială și starea materială sunt importante, ele nu constituie prioritatea Domnului. El a venit pentru altceva în lume, și anume pentru mântuirea sufletului. Mântuitorul și-a stabilit prioritățile în funcție de acest lucru.

Așa ar trebui să fie și pentru noi: „*Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprivănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da deasupra*” Matei 6:33.

b. Desfășurarea pildei (Luca 12:16-19)

i. Înțelepciune aparentă: să aduni o mare bogăție nu e un lucru ușor. Trebuie să fii întreprinzător, să știi să păstrezi și să mărești averea este un lucru înțelept. Să te bucuri de viață, nu doar să lucrezi, este de apreciat.

ii. Înțelegere superficială: omul nostru n-a înțeles că nu el e cauza succesului, că nu el e stăpân peste averea lui. Nu a înțeles că lucrurile materiale nu satisfac sufletul.

iii. Decizie dezastruoasă: când suntem preocupați numai de noi înșine, deciziile ce le luăm sunt în defavoarea noastră.

iv. Verdict divin: nu deciziile noastre, ci verdictul lui Dumnezeu contează.

c. Învățătura pildei (Luca 12:20-21)

„*Nebunie și înțelepciune*” Înțelept nu este cel ce știe să pregătească hambare, ci cel ce este pregătit de plecare. Înțelept nu este cel ce adună mult, ci cel ce adună cu folos (sus). Înțelept nu este cel căruia i-a rodit țarina mult, ci cel care știe să dăruiască lui Dumnezeu rodul țarinii (căci de la El vine oricum).

„*Nebunul zice în inima lui: «Nu există Dumnezeu!»*” Înțelept este cel ce înțelege că tot ce are a primit de la Dumnezeu și-L onorează pe El.

II. PILDA ISPRAVNICULUI NECREDINCIOS Luca 16:1-13

a. Circumstanțele pildei Luca 16:1

Domnul Isus spune aceasta pildă ucenicilor. A fost ascultată și de mulțime. Biblia spune că vameșii și păcătoșii au ascultat și ei, dar și fariseii. Aceștia din urmă au ascultat, bătându-și joc însă la auzul acestor cuvinte. Pilda aceasta este așezată de Luca în evanghelie după pilda fiului risipitor: două persoane care au risipit averea încredințată.

b. Desfășurarea pildei (Luca 16:1-8)

Pilda ne vorbește despre un stăpân care avea un administrator. Aflând că acesta a fost neloi în activitatea lui, i-a cerut socoteală. Ajuns în aceasta situație critică, administratorul găsește o soluție ca să-și asigure viitorul. Domnul laudă înțelepciunea acestuia de a-și asigura viitorul:

i. Nechibzuința: Să risipești averea stăpânului e totală lipsă de înțelepciune. Rolul administratorului este să păstreze și să mărească averea stăpânului.

ii. Evaluarea: Orice om va da socoteală de viața pe care o trăiește. „**Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata...**” Evrei 9:27. Acest lucru l-a neglijat ispravnicul.

iii. Redresare parțială: Lucrul bun ce l-a făcut însă este că atunci când a aflat verdictul, s-a gândit cum să-și asigure viitorul. Dacă vrem o restaurare completă, asta se face potrivit Cuvântului prin Domnul Isus.

c. Învățătura pildei (Luca 16:9-13)

Învățătorul îl laudă pe ispravnic, nu pentru că a fost necinstit, ci pentru că s-a gândit cum să se asigure pentru viitor.

Privitor la viața după moarte, există două aspecte: mântuirea și răsplătirea. Amândouă sunt importante. Pilda ne învață să folosim înțelept resursele materiale ca să ne strângem comori în cer.

III. ASEMĂNAREA ȘI DIFERENȚA ÎNTRE CELE DOUĂ PILDE

- Amândoi au avut capacitate și înzestrare mare.
- Amândoi au fost înțelepți în felul lor.
- Amândoi au fost evaluați.
- Unul s-a crezut stăpân, celălalt a înțeles că este doar ispravnic.
- Unul nu s-a gândit la ziua de mâine, celălalt a căutat o soluție pentru ziua de mâine.

CONCLUZII

A fi cu adevărat înțelept în privința viitorului este a fi prevăzător în lucrurile vitale ale vieții. În lecția de față am fost învățați să fim prevăzători în cele spirituale și să ne îmbogățim cu lucruri care dăinuie.

ÎNTREBĂRI

1. Ce înțelegi prin Împărăția lui Dumnezeu ?
2. Cum poți să strângi comori în cer?
3. Ce înțelegi prin „*bogății nedrepte*”?
4. Care e valoarea pe care tu o risipești?
5. De ce crezi că fariseii își băteau joc când Isus a spus aceste pilde?

Vasile Lucaci

PREȚUIREA SPIRITULUI ANTREPRENOR - CE FACE POSIBIL CÂȘTIGUL ÎMPĂRĂȚIEI

Text de studiat: *Matei 25:14-30*

Versetul de aur: *Matei 25:21* „Stăpânul său i-a zis: Bine rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău!”

INTRODUCERE

Antreprenorul este o persoană întreprinzătoare care are inițiativă în începerea unor afaceri sau în lansarea unor lucrări, companii etc., în care face investiții și pentru care își pune la risc capitalul. Prezența antreprenorilor într-o societate este un mare avantaj. Aceștia, când reușesc în activitatea lor, creează bunuri de consum necesare societății, creează locuri de muncă și prosperitate. De obicei, antreprenorii zăresc o zonă de consum neobservată de alții sau se angajează în deschiderea unor servicii care sunt fie dificile, fie riscante, ceea ce ține pe cei mai mulți oameni de afaceri departe de ele. Nu de puține ori, antreprenorii se aventurează în domenii ce nu au fost abordate până atunci, de aceea sunt deschizători de drumuri.

Deoarece antreprenorii au de câștigat de pe urma spiritului lor întreprinzător, și uneori au câștigat fonduri enorme în timp record, ei au fost criticați de foarte multe ori și de foarte mulți. Unii pe bună dreptate, alții fără nici un motiv, ci pur și simplu prin asociere cu cei necinstiți! De prisos să spunem că la fel ca în orice domeniu, și în tabăra antreprenorilor există unii care lasă de dorit în afacerile lor. Dar o asemenea observație nu poate fi extinsă la toată societatea antreprenorilor.

Dumnezeu nu condamnă spiritul antreprenor, ci din contră, îl încurajează. După cum societatea are de câștigat din pricina antreprenorilor ce îi are, tot la fel Biserica Domnului are de câștigat când lucrătorii ei au spirit antreprenor, deschid drumuri nebătute și deșelenească ogoare noi. Din nefericire și în biserica lui Hristos, acest spirit este de foarte multe ori neînțeles și chiar criticat. În lecția de astăzi vom studia această pildă spusă de Domnul Isus Hristos, cu speranța să învățăm fiecare ce înseamnă a fi antreprenor și mai ales, cum raportăm câștigul nostru cu Domnul Împărăției.

OBIECTIVE

- ❖ Să înțelegem că Dumnezeu este Suveran peste toate acțiunile noastre.
- ❖ Să învățăm că în Împărăția lui Dumnezeu nu trebuie să fie spirit competitiv, ci fiecare trebuie să lucreze spre slava aceluiași Stăpân.

- ❖ Să ne reamintim că Dumnezeu va analiza acțiunile noastre conform modului în care am acționat cu ce am avut.

SCHIȚA

- I. Împărțirea talanților – acțiunea Suveranului;**
- II. Investirea talanților – spiritul antreprenor pus în aplicare;**
- III. Încurajarea robilor – adevărata recompensă a investițiilor corecte.**

ANALIZA

I. ÎMPĂRȚIREA TALANȚILOR - ACȚIUNEA SUVERANULUI vv.14-15

În această pildă este prezentat un om care avea robi în slujba sa și la plecarea lui într-o țară îndepărtată, acesta și-a încredințază averea robilor săi. La prima vedere ni s-ar părea că omul a fost nedrept, dar, împărțind averea, el a cunoscut fiecare rob în parte, și le-a dat capital conform abilităților lor personale. Scriptura ne spune că fiecare a primit după puterea lui. Ce înseamnă faptul acesta pentru noi?

În primul rând, ceea ce avem am primit de la Suveranul Împărăției. El este cel ce ne-a chemat la Împărăție, nu datorită meritelor noastre, ci datorită harului Său. Apoi tot la fel de important este să știm că în acțiunea Sa, el nu este subiectiv, nu are favoriți, ci dă fiecăruia în parte după puterile fiecărui individ. El ne cunoaște mai bine și știe cât putem și ce înzestrare avem.

II. INVESTIREA TALANȚILOR - SPIRITUL ANTREPRENOR PUS ÎN APLICARE vv.16-18

Sunt două feluri de robi:

- a. Robi buni și credincioși;
- b. Robi vicleni și leneși.

Care sunt asemănările și deosebirile dintre cele două categorii de robi?

1. *Asemănări:*

- Toți sunt robi;
- Toți sunt în casa stăpânului;
- Toți sunt cunoscuți de stăpânul;
- Toți au primit talanții de la stăpân.

2. *Deosebiri:*

- Unii acționează imediat, alții ascund ceea ce au primit;
- Unii folosesc talanții primiți să câștige mai mulți talanți, pe când alții îngroapă ceea ce au primit;
- Unii recunosc pe stăpân ca proprietarul de drept al tuturor posesiunilor lor, iar ceilalți consideră stăpânul ca unul care se folosește de puterea sa pentru a lua ce nu i se cuvine;

- Unii arată credincioșie în folosul stăpânului, alții arată frică față de stăpân. Știm că fiecare dintre noi am primit cel puțin un talant de la Stăpân. Acest fapt este incontestabil. Întrebarea însă este ce facem noi cu talantul sau talanții primiți. Sunt mai multe acțiuni pe care le putem lua:

- În primul rând putem să acționăm repede în a investi talanții primiți. Ni se spune că primii doi robi au acționat „*îndată*”! Acest lucru denotă o credință deosebită. Dacă ar fi să ne luăm după economiștii moderni, ar fi trebuit să plătim bani grei pentru o analiză a pieței, o cercetare amănunțită în ce sector să investim, cum să diversificăm investițiile. Nu propun să acționăm fără un plan, fără înțelepciune, în pripă! Dar trebuie acționat imediat! *Îndată*!
- Un alt aspect important este că în Împărăție nu este loc pentru competiție. Cel cu mai mulți talanți nu s-a uitat cu dispreț la cel cu mai puțini și nici cel cu mai puțini talanți nu a arătat invidie față de colegii săi. În împărăție nu este competiție.
- În al treilea rând, vedem că fiecare dintre ei au recunoscut stăpânul ca fiind proprietarul de drept nu numai al talanților primiți, ci și al celor câștigați. Profitul obținut a fost adus proprietarului de drept. Faptul că sunt unii care aduc mai mult profit stăpânului nu-i face mai deosebiți față de ceilalți, ci fiecare primește laude din gura stăpânului.

III. ÎNCURAJAREA ROBILOR - ADEVĂRATA RECOMPENSĂ A INVESTIȚIILOR CORECTE vv.19-30

La întoarcerea stăpânului toți robii au fost chemați să dea socoteală pentru modul cum au investit talanții.

Prima categorie, cei care au investit talanții stăpânului, au avut îndrăzneala să se prezinte în fața stăpânului, și au primit laude și aprecieri! Ei sunt cei care în urma investirii au câștigat alți talanți pentru stăpânul și de aceea au primit o adevărată răsplătire: laudele primite de la stăpân plus intrarea liberă în bucuria stăpânului, o relație deosebită cu stăpânul.

Robul reprezentant pentru a doua categorie, cu frică, apare în fața stăpânului și datorită atitudinii sale de nepăsare și dezinteres primește pedeapsa. Chiar acum când studiem acest pasaj trebuie să înțelegem că încă avem har și posibilități de activitate și investiție în Împărăția lui Dumnezeu. Putem să ne cercetăm și să stabilim ce fel de robi suntem? Ce facem cu talantul sau talanții pe care stăpânul ni i-a dat? Domnul va veni și ne va chema să dăm socoteală de investițiile făcute. Ne uităm la bunătatea Sa și slujim după puterile noastre, aducând profit Împărăției, sau ascundem talantul primit? Profitul pe care îl aducem în Împărăție va produce mai multe recompense decât ne putem imagina, împreună cu o relație deosebită cu Suveranul.

CONCLUZII

Dumnezeu este suveranul și toate acțiunile noastre trebuie să demonstreze aceasta. Ascultând de El în toate, arătăm că El este Suveranul.

Dumnezeu ca și Suveran știe care sunt posibilitățile și limitele noastre. Atunci când uităm lucrurile acestea și creăm competiție între noi, demonstrăm că nu îl recunoaștem pe El ca proprietarul de drept, ci credem că noi suntem în control și totul este al nostru.

Când vom sta în fața Sa, va trebui să dăm socoteală de credințioșia care am avut-o. El nu ne va cere ceva ce nu am putut face și nici nu ne va cere socoteală de ceea ce au făcut sau nu au făcut ceilalți robi. Fiecare vom da socoteală în dreptul nostru, primind fie laudele și răsplata, fie mustrarea și pedeapsa.

Mike Lozneau

PREȚUIREA SPIRITULUI DE RESPONSABILITATE - CE FACE POSIBILĂ STAREA DE RĂSPUNDERE ÎN ÎMPĂRĂȚIE

Text extins: *Psalm 29, Ier.7:23, Mat.3:8-10; Iac.2:14, 1 Cor.12:7, Gal.5:22-23*

Text: *Matei 21:33-46*

Cuvântul de aur: *Matei 21:43* „De aceea vă spun că Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și va fi dată unui neam care va aduce roadele cuvenite.”

INTRODUCERE

Catehismul Heidelberg Întrebarea 1: „Care este singura ta mângâiere în viață și în moarte?”

Răspuns: „Că nu sunt al meu, ci aparțin – trup și suflet, în viață și în moarte – credinciosului meu Mântuitor, Isus Hristos. El a plătit pe deplin pentru toate păcatele mele cu sângele său prețios și m-a eliberat de tirania diavolului. El veghează și asupra mea în așa fel încât să nu-mi cadă nici un păr din cap fără voia Tatălui meu din ceruri; de fapt, toate lucrurile trebuie să lucreze împreună pentru mântuirea mea. Pentru că eu sunt al Lui, Hristos, prin Duhul Său Sfânt, mă asigură de viața veșnică și mă face din toată inima dornic și pregătit de acum înainte să trăiesc pentru El.”

Ce mărturisire incredibilă, enumerând multe dintre beneficiile pe care le avem ca rezultat al lucrării lui Hristos. Dar, ca rezultat al lucrării lui Hristos, răspunsul catehismului se termină în mod corespunzător prin menționarea răspunsului nostru adecvat la lucrarea lui Hristos: devenim din toată inima dispuși și pregătiți de acum înainte să trăim pentru El.

Pilda studiată în lecția de astăzi se referă chiar la acest aspect: a trăi pentru Dumnezeu. Suntem răscumpărați cu un preț, de aceea trebuie să-L onorăm pe Dumnezeu cu trupurile noastre. Dumnezeu este un grădinar care vine să ne cerceteze în căutarea roadelor. Când va veni ziua vizitării, iar noi vom sta înaintea Tatălui prezentându-I munca noastră, ce vom avea de arătat? Fi-vom noi capabili să Îi aducem la picioare roadele pe care le dorește cu atâta stăruință de la noi?

OBIECTIVE

- Să ne reamintim că Dumnezeu este Domnul vieților noastre.
- Să ne amintim de ceea ce cere El de la noi.

- Să ne amintim de multele tipuri de roade pe care le putem aduce pentru gloria Lui.

SCHIȚA

- I. Conceptul Monarhiei Divine (The Fact of Lordship).**
- II. Esența Monarhiei Divine (The Essence of Lordship).**
- III. Răspunsul la Monarhia Divină (The Answer to Lordship)**

ANALIZA

- I. CONCEPTUL MONARHIEI DIVINE (The Fact of Lordship)**
 - a.** Există multe viziuni despre lume prin care oamenii interpretează realitatea.
 - b.** Pentru teiști, Dumnezeu este un absolut personal. Prin personal înțelegem că Dumnezeu se raportează la noi într-un anumit fel din punct de vedere spiritual, emoțional și intelectual. Prin absolut, înțelegem că Dumnezeu este forța/ființa supremă din univers.
 - c.** Unii cred în zei personali care nu sunt absoluți. Grecii credeau în mulți zei, dar niciunul dintre zei nu era absolut. Zeii se războiau între ei și puteau ataca cu ușurință pe devotații umani ai oricărui alt zeu. Zeii lor erau personali, dar nu absoluți.
 - d.** Alte viziuni asupra lumii, în special cele orientale, cred în absolute care nu sunt personale. De exemplu, hinduismul ne învață că toată realitatea este în cele din urmă formată dintr-o substanță/forță numită Brahman. Scopul hindușilor este de a rupe ciclul de reîncarnare și de a fi absorbiți de această realitate supremă în care cineva își pierde personalitatea și este cu adevărat una cu Brahman. Hindușii cred într-un absolut, dar nu unul personal.
 - e.** Creștinismul învață că Dumnezeu este atât personal, cât și absolut. Nu există ființă/putere mai mare decât El. În plus, el se raportează la noi într-o varietate de moduri. El este pentru noi Tată, Păstor, Grădinar și Domn.
 - f.** În pasajul nostru, Isus vorbește și spune: „*Ascultați o altă pildă. Era un stăpân de moșie care a sădit o vie...*”
 - g.** Dumnezeu este descris ca un stăpân/domn. Aceasta înseamnă că Dumnezeu este autoritatea noastră și îi datorăm loialitatea noastră. Suntem responsabili față de El și El ne trage la răspundere pentru acțiunile noastre.
 - h.** Întotdeauna ne trăim viețile slujind un stăpân. Suntem stăpâniți de dorințele noastre. Suntem stăpâniți de laudele și laudele altora. Suntem stăpâniți de filozofii false. Întotdeauna slujim vreunui maestru. Autonomia este un mit. Întrebarea este: ce stăpân vei sluji? Recunoaștem domnia de drept a lui Dumnezeu asupra vieții noastre?

II. ESENȚA MONARHIEI DIVINE

a. Control

- i. Prima implicație a Domniei este că Dumnezeu controlează toate lucrurile.
- ii. Dumnezeu controlează natura când trimite urgii asupra Egiptului. Cuvântul și profețiile lui Dumnezeu se împlinesc întotdeauna. Dumnezeu are milă de oricine va avea milă și întărește pe oricine vrea.
- iii. În pilda noastră, Dumnezeu ca stăpân îi trimite pe arendași în vie. El trimite servitorii. Își trimite fiul. Îi va da morții pe arendași când va veni el însuși. Dumnezeu are controlul asupra tuturor lucrurilor.
- iv. Plângeri 3: 37-38 „*Cine a spus și s-a întâmplat ceva, dacă Domnul nu a hotărât asta? Nu din gura Celui Prea Înalt vin și nenorocirile și lucrurile bune?*”

b. Autoritate

- i. A doua implicație este că Dumnezeu are autoritate asupra tuturor lucrurilor. „*Controlul înseamnă putere, autoritatea înseamnă dreptate*” – John Frame.
 1. Citește Ps.29. Cât de departe se extinde autoritatea lui Dumnezeu? Care sunt categoriile asupra cărora cuvintele lui Dumnezeu au autoritate?
 2. În pilda noastră, stăpânul casei trimite slujitori și apoi în cele din urmă pe fiul său să ceară roadele datorate.
 3. Când considerăm că autoritatea lui Dumnezeu este absolută, care sunt implicațiile acestui lucru?
- a. Nu ar trebui să punem la îndoială Cuvântul lui Dumnezeu.
 - i. Te îndoiești vreodată de veridicitatea sau de încrederea cuvântului lui Dumnezeu? Ce surse te fac să te îndoiești? Știința? Experiența ta personală? Experiența personală a altcuiva?
 - ii. Ar trebui să facem din cuvintele lui Dumnezeu cea mai înaltă autoritate din viețile noastre.
 1. Există și alte surse de autoritate care concurează cu Dumnezeu în viața ta?
 2. Ești mai înclinat să crezi pe cineva cu un doctorat într-un domeniu respectiv decât să crezi ceea ce Dumnezeu declară în Scriptură?
 3. Ești dispus să mulțumești mai mult prietenilor tăi decât lui Dumnezeu? Ai tendința să arăți apreciere părinților/învățătorilor/guvernantiilor/pastorilor tăi mai mult decât lui Dumnezeu?
 - iii. Ar trebui să acceptăm autoritatea lui Dumnezeu în toate domeniile vieții noastre.

1. Este Dumnezeu Stăpânul a cărui autoritate o recunoști peste educația ta, peste viața ta sexuală, peste relațiile tale, peste părinții tăi, peste finanțele tale?
 2. Există vreo zonă pe care o ții ascunsă de Dumnezeu?
- c. **Prezență**
- i. Domnia lui Dumnezeu înseamnă că El este prezent cu poporul său prin legământ.
 - ii. Promisiunea lui Dumnezeu este întotdeauna: „*Eu voi fi Dumnezeul vostru și voi veți fi poporul Meu*”. Ier.7:23
 - iii. Care sunt implicațiile prezenței lui Dumnezeu cu poporul Său?
 1. El duce luptele noastre (Ps.9:3)
 2. El ne binecuvântează (Ps.29:11)
 3. El ne iubește (Ier.31:3)
 4. El ne disciplinează (Evr.12:5-6)
 5. El ne susține (Isaia 43:1-2)
 - iv. În această pildă, stăpânul casei este prezent cu arendașii prin slujitorii pe care îi trimite, apoi prin fiul său și în cele din urmă prin propria manifestare la judecată.
 - v. Ai experimentat și experimentezi prezența lui Dumnezeu în viața ta prin victorie în luptă, prin binecuvântare, prin iubire, prin disciplină sau prin susținere? Dacă nu vezi aceste aspecte în viața ta, este posibil să te fi îndepărtat de acest Dumnezeu care este foarte aproape de poporul Său? Să ne amintim de promisiunea din Iacov 4:8.

III. RĂSPUNSUL LA MONARHIA DIVINĂ

- a. Având în vedere faptul că Dumnezeu este Domnul și Îi datorăm viețile noastre, cum ar trebui să răspundem?
 - i. Trebuie să fim rodnici în pocăință.
 1. În pildă, stăpânul (Dumnezeu) își trimite slujitorii (profeții) și în cele din urmă pe propriul Său fiu (Isus) să-i avertizeze pe chiriași și să le dea șansa să se pocăiască.
 2. În cele din urmă, cei nepocăiți sunt distruși când vine stăpânul. Mulți cresc în biserică și sunt neconvertiți. Ei se bazează pe credința părinților lor sau pe activitatea lor ca fiind aceea care îi justifică. Mulți merg în iad deși au fost botezați și au primit calitatea de membri ai bisericii. Prima chemare este ca omul să se pocăiască și să vină la Isus. Fără să aducem roade, nu avem niciun temei să credem că suntem mântuiți (Matei 3:8-10; Iacov 2:14). Există roade care se arată cu consecvență în viața ta? Dacă nu, distrugerea lui Dumnezeu rămâne o certitudine în viitorul tău.
 3. În timp ce această pildă prin contextul ei se referă la mustrarea și distrugerea conducătorilor neregenerați ai Israelului, ea poate fi, de asemenea, luată în principiu ca un îndemn serios

la pocăință pentru cei care sunt mântuiți, dar au nevoie de mustrare. Efectuând o slujire în felul nostru, fără a ne supune autorității Stăpânului, lucrul acesta poate duce la afectarea negativă a membrilor și a lucrărilor acestora (1 Cor. 3:13-15, 1 Tim. 4:16). Dumnezeu umple biserica cu oameni cu daruri și capacități și vederi diferite, astfel încât să ne putem completa unii pe alții. Suntem oare dispuși să considerăm perspectivele diferite pe care le au lucrătorii ceilalți? Suntem gata să dăm atenție în umilință sugestiei că e nevoie să ne schimbăm când cineva ne spune că greșim? Cât de grabnici suntem să dăm atenție vocii lui Dumnezeu când ne vorbește prin Biblie sau prin slujitorii lui?

- ii.** Trebuie să fim rodnici în exersarea darurilor noastre spirituale.
- 1.** Dumnezeu a rânduit ca toți oamenii să îndeplinească un rol vocațional, fie că vocația cuiva este profesională (munca în afara casei) sau casnică (lucrarea în interiorul căminului). Și Dumnezeu dă fiecăruia un loc în interiorul bisericii, în sânul familiei lui Dumnezeu.
 - 2.** Dumnezeu ne dă fiecăruia un dar spiritual pentru astfel să ne zidim familia (1 Cor. 12:7).
 - 3.** Știi care este locul tău în biserica locală? Știi care sunt darurile tale spirituale? Dacă nu, de ce nu le cunoști? Ce crede Dumnezeu despre faptul că ți-a dat un dar incredibil și tu nu ești zelos să-l descoperi și să-l folosești?
- iii.** Trebuie să fim rodnici în creșterea unui caracter asemănător caracterului lui Hristos.
- 1.** Lui Dumnezeu îi pasă de slujirea ta față de alții, dar îi pasă și de caracterul tău. Lui Dumnezeu îi pasă mai mult de ființa ta decât de fapta ta. Dumnezeu este interesat de a transforma nu în primul rând comportamentul, ci inimile. Dar când inima este transformată, cum ar putea produce altceva decât un caracter asemănător lui Hristos?
 - 2.** Robert Murray M'Cheyne a spus: „*Un slujitor sfânt este o armă puternică în mâna lui Dumnezeu. Un cuvânt rostit de tine când conștiința ta este curată și inima ta plină de Duhul lui Dumnezeu, valorează zece mii de cuvinte rostite în necredință și în păcat.*”
 - 3.** Pavel menționează roada Duhului (Gal. 5:22-23). Cei care aparțin lui Hristos seamănă din ce în ce mai mult cu Hristos în fiecare zi.
 - 4.** De unde știi dacă crești sau nu în rodul spiritului? Cum poți face distincția între dispoziție/temperament și lucrarea Duhului Sfânt în viața ta?

CONCLUZII

„Pentru că îi aparțin lui, Hristos, prin Duhul Său Sfânt, mă asigură de viața veșnică și mă face să vreau și să fiu pregătit din toată inima de acum înainte să trăiesc pentru El.”

Iubim doctrina siguranței mântuirii. Suntem salvați numai prin lucrarea lui Hristos. Nimeni nu ne poate smulge din mâna Lui. Isus nu pierde nici una dintre oile pe care i le-a dat Tatăl. Dar de unde știm că suntem oile lui? Care este asigurarea că ne-am născut din nou? Scriptura este clară, nașterea din nou ne schimbă astfel încât să dăm roade. Producem fructe? Dăm roade conform pocăinței? Dăm roade prin practicarea darurilor noastre spirituale în biserica locală în slujirea altora? Dăm la iveală fructe alese cultivând roada Duhului în viețile noastre? Fie ca niciunul dintre noi să nu fie găsit cu mâna goală la întoarcerea lui Hristos. Să avem acea siguranță care este însoțită de dorința de a trăi întreaga viață pentru Dumnezeu!

Marius Scurtu

PREȚUIREA POZIȚIEI UMILE – CE FACE POSIBILĂ DEMONSTRAREA SUPERIORITĂȚII ÎMPĂRĂȚIEI FAȚĂ DE ÎMPĂRĂȚIILE LUMII

Texte de citit: *Marcu 9:33-37; Matei 20:20-28; Filipeni 2:5*

Text de studiu: *Marcu 9:33-37*

Cuvântul de Aur: *Filipeni 2:5* „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus...”

INTRODUCERE

Punctul focal al studiului prezent este să înțelegem puterea inegalabilă a smereniei și umilinței.

OBIECTIVE

Studiind pasajele notate mai sus, vom ajunge să înțelegem cum atitudinea umilă a credinciosului poate demonstra superioritatea Împărăției lui Dumnezeu.

SCHIȚA

- I. Umilința este o povară**
- II. Dumnezeu ne poruncește să fim smeriți**
- III. Hristos S-a smerit pe Sine Însuși**
- IV. Umilința noastră ne avantajează mult mai mult decât ar putea mândria**
- V. Umilința noastră evidențiază puterea lui Dumnezeu**

ANALIZA

I. Umilința este o povară Efeseni 4:2; Filipeni 2:3; Marcu 9:35

Umlința este o povară, deoarece este împotriva înclinației noastre naturale pentru supraviețuire și avansare în societate. Lucrurile pe care le dorim cu toții – sănătate, prosperitate, bună reputație, prestigiu etc. – provin din dorințe înrădăcinate în mod natural, care nu sunt în mod inerent rele, dar smerenia cere să suprimăm aceste înclinații și să cultivăm în schimb ceva care ne este străin.

Acolo unde altfel am căuta să beneficiem prin promovarea acestor lucruri în viețile noastre, smerenia cere să nu facem asta – pentru a evita cultivarea pericolosului păcat al mândriei. Umilința este o povară – inițial. Dar, după cum

vom vedea în punctele care urmează, sarcina smereniei pălește în comparație cu povara mândriei.

II. Dumnezeu ne poruncește să fim smeriți Col.3:12; Mat.20:26-27; Rom.12:16

Chiar dacă nu există niciun motiv vizibil pentru a ne smeri, trebuie totuși să o facem, chiar și numai pentru că Dumnezeu poruncește acest lucru. Existența înseși este lipsită de sens dacă nu este susținută de o loialitate profundă față de Creatorul nostru; și orice altceva decât ascultarea poruncilor Lui este zadarnic, chiar dacă ne căutăm propriul beneficiu (mai multe despre aceasta urmează). Cu toate acestea, există și alte motive pentru care trebuie să fim umili.

III. Hristos S-a smerit pe Sine Însuși Marcu 10:45

Hristos nu numai că ne poruncește să fim smeriți, dar El ne-a și dat cel mai puternic exemplu, smerindu-se pe Sine Însuși mai mult decât oricine.

Isus Hristos, fiind Însuși Dumnezeu, nu și-a apărât cu gelozie prerogativele divine, deși El avea tot dreptul să facă acest lucru. În Filipeni 2, citim că Hristos S-a smerit pe Sine Însuși, golindu-Se de slava pe care o avea din veșnicie, pentru ca mai apoi să se supună celei mai îngrozitoare și dureroase morți imaginabile – moartea pe cruce. El a făcut toate acestea în ciuda faptului că era demn de cea mai înaltă glorie și onoare, și complet nevinovat (Filipeni 2:5-8).

Dacă Hristos Însuși s-a lepădat pentru o vreme de slava și onoarea Sa drept cuvenită Lui, pentru a se supune planului de mântuire al Tatălui pentru omenire, cu atât mai mult și noi ar trebui să fim dispuși să renunțăm la propria noastră glorie și onoare când este nevoie pentru slujirea voii Tatălui ceresc, deoarece El ne cheamă la aceeași mărturie.

Versetul 5 din pasajul de mai sus arată clar că aceeași atitudine care a fost în Hristos Isus ar trebui să fie imitatată de urmașii Săi. Trebuie să ascultăm nu doar pentru că El poruncește; trebuie să ne supunem pentru că ascultarea noastră demonstrează în chipul cel mai autoritar că suntem cu adevărat ai Lui.

Aceasta, la rândul său, are ca rezultat amplificarea gloriei Sale. Dacă El S-a smerit și și-a dat slava (deși temporar) pentru a ne mântui, cu cât mai mult ar trebui și noi să fim dornici să ne smerim, dacă aceasta poate aduce mai multă slavă Numelui Său în schimbul bunăvoienței Lui față de noi?

IV. Umilința noastră ne avantajează mult mai mult decât ar putea mândria Proverbe 29:23

În segmentul de analiză precedent, am arătat că trebuie să renunțăm la propria noastră onoare și glorie, așa cum a făcut-o și Hristos, și că aceasta este pentru a-I aduce o slavă mai mare. În definitiv, tot ceea ce facem ar trebui să se focalizeze pe a aduce lui Dumnezeu mai multă slavă, deoarece tot ceea ce face Dumnezeu este, în cele din urmă, tot pentru slava Sa.

Deși doar acesta este un motiv suficient pentru a ne mulțumi cu chemarea la umilință, adevărul este că și noi vom beneficia pe termen lung atunci când ne smerim; iar acest beneficiu nu este într-un sens abstract. În mod paradoxal, ca mai

întotdeauna cu Dumnezeu nostru, tot ceea ce lepădăm ca să urmărim smerenia, de fapt primim înapoi însutit și înmiit, curățat și sfințit, și cu un titlu de proprietate veșnic. Cu Dumnezeu, nu pierdem nimic din ceea ce este bun, ci renunțăm la ele, pentru a ne fi înapoiate mai bune și mai valoroase.

Vechiul și Noul Testament sunt pline de versete care indică felul de binecuvântări la care ne putem aștepta atunci când căutăm umilința: Iacov 4:10; Proverbe 22:4; 1 Petru 5:6; Proverbe 18:12, etc. Multe alte versete pot fi date pentru a demonstra că Dumnezeu vrea să ne binecuvânteze din belșug cu lucrurile pe care suntem înclinați în mod natural să le dorim; el așteaptă doar să ne smerim și să-l lăsăm să se ocupe de restul.

Cu toate acestea, merită remarcat reversul. Nu numai că cei smeriți culeg chiar beneficiile pe care lumea le presupune că sunt abandonate împreună cu mândria, dar cei mândri, la rândul lor, culeg distrugerea pe care lumea presupune că este asociată cu smerenia și slăbiciunea.

Un cuvânt de precauție pentru cei mândri (adică noi toți). Smeriți-vă; dacă nu există niciun alt motiv, fă-o astfel încât să poți culege ceea ce îți-e frică să pierzi și să pierzi ceea ce îți-e frică să culegi.

V. Umilința noastră evidențiază puterea lui Dumnezeu

Conform punctului 1, smerenia cere să nu ne concentrăm asupra noastră. Ne cere să ne concentrăm asupra lui Dumnezeu. Dumnezeu lucrează numai atunci când cineva se smerește și își asumă poziția de slujitor, ascultător de planul lui Dumnezeu. Făcând acest lucru, Îi permitem lui Dumnezeu să lucreze prin noi, expunând celor din jur numai puterea Lui (1 Corinteni 1:28-29).

S-ar putea să existe și din aceia care să creadă că ideea că Dumnezeu este glorificat mai mult în slăbiciunea noastră este în cel mai bun caz ciudat, și în cel mai rău caz de-a dreptul nebunesc; de ce ar conta cât de puternic sau de slab sunt eu, dacă Dumnezeu poate pur și simplu să-și arate puterea indiferent de situația mea?

Desigur, Dumnezeu nu are nevoie să fim slabi pentru a-și evidenția puterea, ca și cum Dumnezeu ar avea nevoie de existența noastră sau de ceva legat de ea, din orice motiv. Dumnezeu nu are nevoie de slăbiciunile noastre, dar El alege să se alinieze cu noi în slăbiciunile noastre. Întrucât suntem chemați după numele Lui, lucrurile pe care le realizăm se vor reflecta asupra Lui într-un fel sau altul și, prin urmare, este perfect logic că El alege să Se dezvăluie mai mult prin cei care în mod clar nu pot realiza nimic singuri, cei slabi și vulnerabili (2 Corinteni 12:9).

Absența evidentă a oricăror calități din partea noastră este ceea ce creează terenul cel mai propice pentru evidențierea puterii Lui și, prin extensie, puterea împărăției Sale pe pământ.

CONCLUZIE

Smerenia este o povară, dar trebuie urmărită de credincios. Dumnezeu ne poruncește să o purtăm, pentru a urma chiar exemplul suprem, cel al Fiului Său

preaiubit, Isus Hristos. Și, în timp ce smerenia este inițial o povară, totuși ne avantajează mai mult decât mândria pe termen lung, slăvindu-L pe Dumnezeu și atrăgând atenția asupra puterii Sale.

[Chris Chiu](#)

PREȚUIREA SUVERANITĂȚII DIVINE - CE FACE POSSIBILĂ RĂSPLATĂ SURPRINZĂTOARE A ÎMPĂRĂȚIEI

Text: *Matei 19:27-20:16, Luca 14:7-11, 17:7-10*

Cuvântul de aur: *Apocalipsa 22:12* „*Iată , Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui.*”

INTRODUCERE

Când e vorba de Împărăția lui Dumnezeu, este clar că tot ceea ce știm despre ea este din Cuvânt. Cu toate acestea, multe din amănunte nu le înțelegem, ci doar le acceptăm. Biblia ne spune că „*lucruri cari nu s-au suit la mintea omului ...*” așa sunt cele pregătite pentru credincioși. În Împărăția cerurilor, Dumnezeu va răsplăti fiecăruia dintre supușii Săi într-un mod uimitor și surprinzător. În lecția de astăzi vom aprofunda unul dintre aspectele Suveranității Divine descris în Scriptură, și anume aspectul care se ocupă de răsplătire în Împărăția lui Dumnezeu.

OBIECTIVE

- ❖ Să analizăm felul cum este descris criteriul răsplătirii în Împărăția Cerurilor.
- ❖ Să înțelegem și să aprofundăm nevoia pe care o avem de a lucra în folosul Împărăției.
- ❖ Să ne bucurăm în anticiparea răsplătirii pe care o vom primi datorită Suveranității și promisiunilor lui Dumnezeu.

SCHIȚA

- I. *Pilda lucrătorilor viei*
- II. *Smerenia la ospete*
- III. *Robi netrebnci*

ANALIZA

I. PILDA LUCRĂTORILOR VIEI

Pilda aceasta face un enunț interesant și inedit: „*cei din urmă vor fi cei dintâi și cei dintâi vor fi cei din urmă*”. Nu știu dacă această afirmație a Domnului Isus a fost cu totul nouă pentru ascultătorii Lui, dar desigur că ea a stârnit interes de-a

lungul timpului. Vedem în pilda aceasta una din situațiile în care acest principiu se aplică. Răsplătirea lucrătorilor în vie este într-adevăr surprinzătoare.

- i.* Cei ce s-au tocmnit și au lucrat au fost răsplățiți.
- ii.* Unii au lucrat mai mult decât alții și toți au primit ce li s-a promis.
- iii.* Cei ce au lucrat fără tocmeală au fost plăcut surprinși de plata primită.

În viața de zi cu zi avem așteptările noastre formate de experiența pe care am acumulat-o. Vedem în această pildă folosită de Domnul Isus, felul cum acest principiu este activ și determină optica celor implicați în lucrarea în vie. Stăpânul viei folosește expresia „*ce va fi cu dreptul*”, dar cu toate acestea, spre surprinderea lucrătorilor în vie și a cititorului, unii au primit ce a fost drept să primească, iar alții au fost surprinși de generozitatea stăpânului viei. Pe plan spiritual, acest principiu se pare că se aplică la fel. De-a lungul istoriei omenirii, mulți au „*lucrat*” în Împărăția lui Dumnezeu. Au dus greul și au stat acolo, sub povară. Au suferit și au dovedit credincioșie și vor primi răsplata cuvenită: alții, mai ales noi, cei din timpurile mai de pe urmă, suntem asemenea aceloră din ceasul al unsprezecelea: avem de lucrat puțin, doar un ceas. Cu toate acestea, bazați pe promisiunile Cuvântului, vom primi și noi răsplătirea.

Fără îndoială că cei ce se tocmesc cu Domnul vor primi ceea ce le-a fost promis. Cei ce acceptă invitația de a lucra fără să se tocmească vor ajunge să fie plăcut surprinși sau chiar copleșiți de generozitatea Stăpânului Suveran.

Luând seama la acest pasaj din Scriptură, se cuvine ca noi, cei ce am primit statutul de fii ai împărăției, să venim cu atitudinea de recunoștință și dragoste pentru Domnul și să lucrăm prin credință nu numai cu „*tragere de inimă*” dar și din dragoste, știind că Dumnezeu nu înșală pe nimeni ci este „*bogat în bunătate și în credincioșie*” (Psalmul 86:15).

II. Smerenia la ospete

Același principiu de mai sus este reluat în acest exemplu pe care Domnul Isus îl dă cu privire la cei invitați la ospete, dar cu alte cuvinte. Din nou, pornind de la un exemplu cotidian, Domnul le arată nu doar starea „*normală*” a omului și consecințele unei astfel de stări, ci le dă și rezolvarea, sau corectarea unei astfel de stări. Atunci când omul râvnește după anumite poziții și aprecieri din partea celorlalți, de fapt arată că nu e mulțumit cu poziția sau starea în care se află și ca atare nu o acceptă. În contrast cu această atitudine, cei ce acceptă starea smerită în care se află, potrivit spuselor Domnului Isus, au șansa să fie onorați înaintea tuturor. Noi, cei credincioși, când acceptăm o slujire umilă, o poziție modestă și nu ne concentrăm la recunoașterea care ni se cuvine din partea semenilor, arătăm de fapt că ne interesează mai mult valorile spirituale și adevărata recunoaștere sau răsplătire care vine de la Dumnezeu. Pasajul se încheie cu asigurarea că

Suveranitatea Divină îi va răsplăti pe cei ce se smeresc, printr-o înălțare care le va face cinste, dar în același timp se va manifesta prin a coborî pe cei ce se înalță.

Caracteristici ale omului arogant care nu acceptă Suveranitatea Divină:

1. E nemulțumit, deoarece lui i se pare că i se cuvine mai mult.
2. Nu îl interesează evaluarea pe care alții o au în dreptul lui.
3. Nu are răbdare să ajungă să fie recunoscut.
4. Crede că trebuie el să facă ceva ca să rezolve situația sau criza de față.

Omul smerit și cu aprecierea corectă a lucrurilor, va avea, prin contrast:

1. O atitudine smerită.
2. Va accepta poziția în care este pus.
3. Nu va arăta interes în slava oamenilor, ci va fi interesat de credincioșia în lucrul încredințat.
4. Va ajunge să fie răsplătit în văzul tuturor.

III. Robul netrebnic

O altă pildă pe care Domnul o folosește este aceea a robului netrebnic, pe care Domnul Isus o spune ucenicilor Lui. Versetele precedente acestui pasaj ne spun că „*apostolii au zis Domnului «Mărește-ne credința!»*” Ca atare Domnul le spune această pildă. E posibil ca uneori, această pildă să trezească nemulțumire în gândirea sau în inima noastră. Gândul că un rob sau slujitor s-ar putea să aibă despre sine o imagine modestă nu este la ordinea zilei. Realitatea este că Domnul Isus a făcut pentru noi ceea ce noi nu puteam face niciodată: a plătit cu viața Lui plata nelegiuirilor noastre. Ca atare, orice acțiune a noastră în favoarea sau în direcția Domnului și a împărăției cerurilor, deși este de așteptat, nu poate să plătească sau să răsplătească Domnului pentru actul răscumpărării noastre.

Fiindcă discutăm despre robi, deși unora nu le place să considere ce Scriptura are de zis despre această realitate, oamenii se împart în două categorii:

1. Robi ai păcatului (Ioan 8:34; Romani 3:23).
2. Robi ai neprihănirii (Romani 6:18).

Cei ce sunt robi ai păcatului nu sunt interesați de voia lui Dumnezeu, dar nu ei sunt în atenția acestei lecții. Cei ce sunt robi ai neprihănirii, robii Domnului, aceștia sunt în atenția noastră.

Robul care a făcut tot ce datora, robul netrebnic, cel ce nu a uitat că a fost eliberat de robia păcatului, acceptă Suveranitatea Divină.

1. Acceptă timpul în care este plasat în slujire, chiar dacă nu e favorabil.
2. Acceptă locul în care este așezat în slujire, chiar dacă nu e dorit uneori.
3. Acceptă poziția în care este plasat în slujire, chiar dacă nimeni nu râvnește la ea.

El este cel ce se consideră nevrednic de starea la care a fost adus, aceea de rob al lui Dumnezeu. De aceea, nu gândul răsplătirii îl motivează, ci doar cel al recunoștinței. Noi nu vom putea plăti niciodată lui Dumnezeu pentru ceea ce a făcut pentru noi, oricât am face și am sluji Domnului. De aceea, convingerea că suntem „*robi netrebnci*” nu ni se pare niciodată ca fiind deplasată. Domnul Isus răspunde cererii ucenicilor, de a le mări credința, arătând că în Împărăția lui Dumnezeu este esențial lucrul din dragoste și recunoștință, nu gândul răsplătirii.

CONCLUZII

Cuvântul lui Dumnezeu ne învață că tot ceea ce facem va avea o răsplată. Felul cum ne uităm la această răsplată depinde de fiecare dintre noi. Dacă am înțeles că răsplătirea nu este neglijată în planul lui Dumnezeu, vom putea să o lăsăm în seama Lui. Lecția de astăzi ne atrage atenția asupra motivației pe care o avem. Preocuparea cu răsplătirea proprie în comparație cu a altora nu este una încurajată de Scriptură.

Cuvântul de aur ne reamintește că venirea Domnului este aproape și asta cu scopul de a ne încuraja să lucrăm mai mult pentru Împărăție. Ni se dă asigurarea că orice efort va fi răsplătit. Chiar dacă am lucrat mult, dacă aceea cu ce ne-am îndeltnicit este „*lemn, fân și trestie*”, vom avea o surpriză neplăcută. Dacă în schimb, am fost credincioși la ceea ce am fost chemați să facem, vom avea o surpriză plăcută așa cum numai Domnul știe să surprindă.

Vali Gabor

PREȚUIREA VEGHERII - CE FACE POSIBILĂ ANTRENAREA CONTINUĂ ÎN SLUJIRILE ÎMPĂRĂȚIEI

Text: *Luca 12:35-48, 1 Ioan 3:10*

Cuvântul de Aur: *Galateni 5:13* „*Fraților, voi ați fost chemați la slobozenie. Numai nu faceți din slobozenie o pricină ca să trăiți pentru firea pământească, ci slujiți-vă unii altora în dragoste.*”

INTRODUCERE

Scripturile ne prezintă cu o dihotomie între ce se vede cu ochii pământești, și ce se vede cu ochii duhovnicești. Pe când omul are tendința să-și bazeze viața și să se încreadă în ce vede cu ochii pământești, Dumnezeu ne învață că nu putem vedea întreaga realitate cu ochii pământești, și că dacă ne planificăm viața fără să împrumutăm ochii duhovnicești de la El, ne vom afla printre cei care vor primi o răsplată neplăcută la sfârșitul veacurilor.

OBIECTIVE

- ❖ Să înțelegem că etichetele pe care ni le atașăm contează prea puțin în economia lui Dumnezeu, pe când perseverența în ascultare contează cu adevărat
- ❖ Să ne cercetăm viața ținând cont de credința în promisiunea revenirii Domnului, care este menținută pe termen lung doar în credincioșii adevărați
- ❖ Să ne amintim că necredința are consecințe grave

SCHIȚA

- I. Adresarea**
- II. Chemarea**
- III. Revenirea**
- IV. Răsplătirea**

ANALIZA

I. Adresarea

Fiecare om are tendința, când aude o învățătură divină, să caute o scuză pentru a nu-și aplica învățătura la sine.

Observăm că textul nostru poate fi despărțit în două: învățătura înaintea întrebării lui Petru, și învățătura după. Domnul Isus face o promisiune șocantă în

prima parte a învățăturii. El spune că la întoarcerea Sa, El însuși îi va sluji pe credincioșii Săi. Petru, ca de obicei, s-a gândit să afle mai concret cine poate beneficia de așa mare binecuvântare, doar ucenicii lui Isus, sau oricine aude aceste cuvinte?

Domnul Isus, prin înțelepciunea Sa, nu răspunde direct la întrebarea lui Petru. Dar răspunsul indirect este înțeles dacă meditam asupra discursului ce este declanșat după interogarea apostolului. Înțelegem, prin ce ne spune Domnul Isus, că Petru a pus o întrebare greșită. El încă judeca superficial experiența schimbării pe care o face Dumnezeu în oameni. Petru credea că dacă cineva își asumă eticheta de ucenic al lui Isus, are în mod automat parte și de promisiunile răsplătirii. Domnul Isus caută să-l învețe pe Petru, și pe noi, că nu eticheta superficială mântuiește, ci o metamorfozare lăuntrică esențială, ce poate fi produsă doar de Dumnezeu, prin încrederea completă în promisiunile Lui.

Mulți care se numesc ucenici ai Domnului astăzi vor fi dați de gol la judecată ca fiind lupi deghizați. Domnul ne spune clar prin apostolul Ioan cum se cunosc cei care sunt cu adevărat ucenici ai lui Hristos, și cei care sunt o farsă. Adevărații ucenici, cu o schimbare lăuntrică, își iubesc frații în Domnul, pe când lupii „încep să bată pe slujitori și pe slujnice, să mănânce, să bea și să se îmbete”.

II. Chemarea

Domnul ne cheamă la o slujire plină de integritate. Această slujire la care suntem chemați este menținută printr-o conectare și raportare constantă la promisiunea Domnului că El vine înapoi, și că revenirea se poate întâmpla la orice moment. Pe când robii necredincioși au început să uite de promisiunea stăpânului și să spună că promisiunea Sa nu este adevărată, cei credincioși s-au menținut pregătiți pentru că și-au păstrat credința în al lor stăpân.

Vedem în această pildă că nădejdea revenirii Domnului nu este un gând teoretic, ci este baza pe care decidem cum să ne trăim viața în prezent și la concret. Cei care mențin credința în venirea a doua sunt apăsați de necesitatea pregătirii, pe când cei care acceptă o amăgire seculară, anume că Domnul ne-a lăsat „în pace”, ajung să trăiască vieți pline de vicii, prin care se distrug nu doar pe ei înșiși, ci și pe cei apropiați.

III. Revenirea

Pe când Apostolul Ioan ne învață cum să discernem cine este și cine nu este născut din Domnul bazat pe comportamentul față de alți credincioși, în această pildă învățăm un alt test pentru a discerne adevărații creștini de cei falși.

Putem spune că orice om care se numește creștin dar nu este preocupat de revenirea Domnului, doar pretinde să fie creștin. Vedem astfel că ar fi de mare

folos dacă oamenii care se zic credincioși s-ar cerceta cu amănunțime, ca să nu se trezească printre robii necredincioși, care vor fi dați afară de la sărbătoare. Scripturile nu au puțin de spus despre plata celor care s-au strecurat printre credincioși! Domnul Isus ne explică la sfârșitul pildei care sunt urmările necredinței și ce mare responsabilitate avem noi! Pedepsa celui dovedit necredincios după ce o viață întregă a pretins și „profesat” credința autentică este zdrobitoare. Lupii care se strecoară prin biserici, adică învățătorii falși, vor primi o pedeapsă nemăsurat mai mare decât cei care au făcut ceva rău din necunoștință.

IV. Răsplătirea

La toți ne place răsplata. E foarte greu să facem ceva dacă știm că nu vom fi răsplătiți pentru lucrul nostru. Cei care sunt voluntari, de obicei, nu lucrează din toată inima ca și cum o fac cei ce sunt cu adevărat plătiți. De asemenea, chiar și mulți creștini care au slujbe în serviciile de închinare, o fac cu o dedicare superficială, comparat cu dedicarea arătată la slujba de zi cu zi. Vrem să fim răsplătiți, și vrem să fim răsplătiți acum, nu mai târziu.

Dacă Dumnezeu, când ne cheamă la slujire, ne-ar spune că nu vom fi răsplătiți, tot ar rămâne drept și bun. Este adevărat că nu suntem doar îndreptățiți prin puterea Domnului, ci și întreținuți în credință până la revenirea Domnului. Nu avem nimic care să nu datorăm Domnului. Vedem și în acest domeniu bunătatea supranaturală al Domnului. Dumnezeu deja ne-a dat tot de ce avem nevoie să trăim în sfințenie. Să ne mai și răsplătească la revenire? Da! De ce? Pentru că merităm? Desigur că nu. Dumnezeu ne va răsplăti pentru că bunătatea lui este nemărginită și este bucuria Sa ca să toarne peste noi binecuvântări la care nici nu ne așteptăm. Care din ucenici s-au așteptat ca Domnul Isus să le spună că răsplata robilor credincioși va fi că ei se vor așeza la masă și stăpânul lor îi va sluji? Așa ceva nu s-a auzit în istoria omenirii! Acest stăpân din pildă, deci nu poate fi un simplu om, pentru că răsplata pe care El o dă nu se poate imagina prin înțelepciunea lumii naturale. Deci acest stăpân vine din altă lume.

Pilda nu se sfârșește cu răsplata celor credincioși, ci se oprește pe un ton mai negativ. Nu putem vorbi despre revenire fără să ne amintim că vor fi mulți care vor urî revenirea Domnului, chiar unii care s-au strecurat și prin biserici. Aceștia amăgesc pe mulți oameni, trăind cu o formă de evlavie, dar nu vor putea niciodată să amăgească pe Dumnezeu, care îi va descoperi în ziua aleasă de El.

CONCLUZIE

Pe când noi avem tendința să împărțim lumea bazat pe denumiri superficiale, Dumnezeu împarte lumea între cei cu lăuntru schimbat și cei neschimbați. Cei

care cu adevărat sunt născuți din nou vor accepta chemarea și își vor face datoria cu bucurie fiind gata oricând pentru revenirea Domnului. Acești oameni vor fi slujitori umpluți de Duhul Sfânt, cu privirea ghidată de credința în promisiunile Domnului. Ei vor fi răsplătiți peste măsură de stăpânul universului. Ești și tu prin ei?

[Serge Plăcintă](#)

© 2022, LOGOS BAPTIST MINISTRIES

EDITORI:

Larry Murg

Daniel Chiu

CONTRIBUITORI:

Chris Chiu

Doru Comănescu

Larry Murg

Sergiu Plăcintă

Valentin Gabor

Ioan Sinitean

Marius Scurtu

Cristi Bradu

Mike Lozneau

Viorel Filip

Daniel Chiu

Liviu Dragomir

Vasile Lucaci

DESIGN:

Manual: Larry Murg

Coperta: Teodora Scurtu

LOGOS BAPTIST MINISTRIES

7280 N. Caldwell Avenue

Niles, IL 60714